

CRÒNICA · MADRID

La independència obre la caixa dels trons espanyola

Ara sí. Ara a Espanya s'han posat nerviosos. Però com és habitual en el tarannà madrileny això no es tradueix en la formulació d'un discurs polític seriós, que passi per acceptar que Catalunya és una nació i que ha estat històricament maltractada. La resposta és, com ens tenen acostumats, amenaces, retrets i titulars apocalíptics a la premsa.

CRÒNICA · MADRID

La independència obre la caixa dels trons espanyola

Ara sí. Ara a Espanya s'han posat nerviosos. Però com és habitual en el tarannà madrileny això no es tradueix en la formulació d'un discurs polític seriós, que passi per acceptar que Catalunya és una nació i que ha estat històricament maltractada. La resposta és, com ens tenen acostumats, amenaces, retrets i titulars apocalíptics a la premsa.

Fins fa quatre dies —de fet, fins al capvespre de l'11-S— Madrid ha estat sord a l'auge del sobiranisme, que ha anat consolidant-se amb pas ferm des del cop de porta del Tribunal Constitucional a l'Estatut.

Com ha dit aquesta setmana el President Mas, tot plegat ha evidenciat la fatiga d'uns amb els altres. De cop i volta, aquesta setmana els espanyols han vist les orelles al llop i ara comencen a córrer, d'un costat a l'altre, com un gall sense cap.

"El PP ha optat per implorar als sectors unionistes de CiU perquè frenin el tsunami"

El PP, que en un estat democràtic real hauria acabat als tribunals per atiar l'odi als catalans, ha optat per tres vies: silenci oficial, obrir el ventilador perquè voleï la brossa de la dreta mediàtica, i implorar desesperadament als sectors unionistes de CiU —apinyats a l'entorn de Duran— perquè frenin el tsunami. El PSOE, que va arraconar sense miraments el tímid catalanisme del PSC, es limita a aixecar la bandera de l'autonomisme.

El partit torna a estar governat pels vells felipistes jacobins dels anys noranta que passen olímpicament de la súplica de Pere Navarro perquè es desenterri el discurs federalista (una petició que arriba 10 anys tard i que ja només sona a broma de gust pèssim).

El més interessant, però, és que l'esclat d'una independència lluminosa, que sembla més que mai a tocar, ha agafat amb el peu canviat la societat espanyola. Per primera vegada en molt temps, l'ha posat davant del mirall i ha demostrat que *el problema catalán* no existeix.

El problema d'Espanya és Espanya. El problema el tenen ells. Nosaltres tenim la nostra solució pròpia, un camí apassionant que ja no mira Ebre enllà. Catalunya ha triat i ja només es fixa en Europa per ser-ne, com diu l'ANC, un nou estat de ple dret.

"Uns espanyols comencen a acusar els altres d'haver deixat que la situació arribés fins a aquí. No s'adonen que la culpa és de tots ells"

La massiva manifestació de l'11-S, que va engrandir la dignitat del poble català, ha demostrat que el país té un relat en construcció valent, clar i coratjós. I ha demostrat que, sense Catalunya, l'estat espanyol és un magma incert que s'enfonsa, que es desintegra, que s'empobreix, econòmica, cultural i moralment. Per això, perquè ho noten, s'ha obert la caixa dels trons: uns espanyols comencen a acusar els altres d'haver deixat que la situació arribés fins a aquí.

No s'adonen —o no volen— que la culpa és de tots ells, per justificar i estimular l'opressió, l'espanyolisme, la mala fe o la simple desídia durant anys, segles. Aquest, però, ja no és el nostre problema. Catalunya, nuevo Estado de Europa. Ho entenen a Madrid?

CRÒNICA · MADRID

La independència obre la caixa dels trons espanyola

Ara sí. Ara a Espanya s'han posat nerviosos. Però com és habitual en el tarannà madrileny això no es tradueix en la formulació d'un discurs polític seriós, que passi per acceptar que Catalunya és una nació i que ha estat històricament

maltractada. La resposta és, com ens tenen acostumats, amenaces, retrets i titulars apocalíptics a la premsa.

Fins fa quatre dies –de fet, fins al capvespre de l'11-S– Madrid ha estat sord a l'auge del sobiranisme, que ha anat consolidant-se amb pas ferm des del cop de porta del Tribunal Constitucional a l'Estatut.

Com ha dit aquesta setmana el President Mas, tot plegat ha evidenciat la fatiga d'uns amb els altres. De cop i volta, aquesta setmana els espanyols han vist les orelles al llop i ara comencen a córrer, d'un costat a l'altre, com un gall sense cap.

"El PP ha optat per implorar als sectors unionistes de CiU perquè frenin el tsunami"

El PP, que en un estat democràtic real hauria acabat als tribunals per atiar l'odi als catalans, ha optat per tres vies: silenci oficial, obrir el ventilador perquè voleï la broxa de la dreta mediàtica, i implorar desesperadament als sectors unionistes de CiU –apinyats a l'entorn de Duran– perquè frenin el tsunami. El PSOE, que va arraconar sense miraments el tímid catalanisme del PSC, es limita a aixecar la bandera de l'autonomisme.

El partit torna a estar governat pels vells felipistes jacobins dels anys noranta que passen olímpicament de la súplica de Pere Navarro perquè es desenterri el discurs federalista (una petició que arriba 10 anys tard i que ja només sona a broma de gust pèssim).

El més interessant, però, és que l'esclat d'una independència lluminosa, que sembla més que mai a

tocar, ha agafat amb el peu canviat la societat espanyola. Per primera vegada en molt temps, l'ha posat davant del mirall i ha demostrat que *el problema catalán* no existeix.

El problema d'Espanya és Espanya. El problema el tenen ells. Nosaltres tenim la nostra solució pròpia, un camí apassionant que ja no mira Ebre enllà. Catalunya ha triat i ja només es fixa en Europa per ser-ne, com diu l'ANC, un nou estat de ple dret.

"Uns espanyols comencen a acusar els altres d'haver deixat que la situació arribés fins a aquí. No s'adonen que la culpa és de tots ells"

La massiva manifestació de l'11-S, que va engrandir la dignitat del poble català, ha demostrat que el país té un relat en construcció valent, clar i coratjós. I ha demostrat que, sense Catalunya, l'estat espanyol és un magma incert que s'enfonsa, que es desintegra, que s'empobreix, econòmica, cultural i moralment. Per això, perquè ho noten, s'ha obert la caixa dels trons: uns espanyols comencen a acusar els altres d'haver deixat que la situació arribés fins a aquí.

No s'adonen –o no volen– que la culpa és de tots ells, per justificar i estimular l'opressió, l'espanyolisme, la mala fe o la simple desídia durant anys, segles. Aquest, però, ja no és el nostre problema. Catalunya, nuevo Estado de Europa. Ho entenen a Madrid?

OPINIÓ ·

Per Salvador Cardús

Més fort que la "independència"

Trobo que s'ha de ser comprensiu amb tots aquells que, sorpresos per la contundència de la presa de posició del president Mas i de les seves paraules a Madrid, busquen i rebusquen la manera de disminuir i diluir el valor del seu compromís.

Són molts anys, com va reconèixer el president Jordi Pujol, d'haver jugat a la puta i la Ramoneta –junt amb la del peix al cove– com a estratègia de CiU per al progrés nacional.

Per tant, quan alguns han retret al president Artur Mas que no havia utilitzat el terme "independència" ni al comunicat del dia 12 ni a la conferència del 13, com si fos una mostra

de feblesa, potser no s'han adonat que el que havia dit era encara més fort perquè, evitant una paraula fàcil de caricaturitzar Espanya i el món, portava el debat allà on feia més mal: al de l'anunci del projecte de creació d'un nou estat d'Europa.

Mai no he tingut cap problema a parlar d'independència i a qualificar-me'n, però és notori que el terme, en l'actual context, posa més l'accent en la ruptura amb allò que és vell que no pas en la construcció d'allò que serà nou. El terme independència adquirirà tot el seu valor positiu quan l'emprem per celebrar l'èxit del procés, quan celebrem definitivament el nostre Dia de la Independència.

"Cal guanyar el combat de la interpretació de les paraules del president per tal que tothom les entengui en el sentit més agosarat possible"

Però cal observar que fins i tot un partit obertament independentista com el SNP escocès, ha recomanat als seus que evitin el terme "independència" i, en tot cas, que parlin sempre d'una "Escòcia independent", precisament per donar-li un sentit més amable i propositiu. Estudis de mercat —ells no tenen assegurada la majoria popular— els ho han suggerit d'aquesta manera.

I és que ara vénen els temps de la proposta. Del dibuix a traços més fins de l'horitzó a què aspirem. A pensar amb tota la intel·ligència política —és a dir, a recórrer menys al "pit i collons" i més al cervell— quins passos s'han de fer per aconseguir allò que ens proposem, evitant les conseqüències no volgudes que tantes vegades ens han fet recular.

Ja sé que mereixeré que alguns em considerin un intel·lectual de l'*apparatchik* del poder —s'ha de tenir una cultura molt molt d'esquerres per saber què vol dir—, una de les darreres floretes que m'han dedicat. Però la meua interpretació de les paraules i compromisos d'Artur Mas no es deuen a cap dependència orgànica.

Tenen dues altres raons de pes: una de més noble, i és que confio del tot en la persona del president. I una altra de més malèvola: que cal guanyar el combat de la interpretació de les paraules del president per tal que tothom les entengui en el sentit més agosarat possible i, si cal, que ell mateix se senti lligat al seu significat més arriscat.

NOTÍCIA · SEGURETAT

Defensa: President, prudència i responsabilitat

El [Centre d'Estudis Estratègics de Catalunya \(CEEC\)](#) ha fet arribar a [Tribuna.cat](#) aquest comunicat amb prec de publicació. "El Molt Honorable President de la Generalitat, Artur Mas, ha fet aquest matí unes declaracions preocupants al programa Abc Punto Radio de Luís del Olmo.

Mas ha comparat el futur de Catalunya amb el de Costa Rica en qüestions de defensa. Des del CEEC volem recordar que una futura Catalunya independent no estarà situada a l'Amèrica Central, sota el paraigües nord-americà, sinó que serà corresponsable de la defensa i seguretat europees, i potser també estarà en el marc de l'OTAN.

Des del CEEC creiem que caldria estudiar i debatre rigorosament el futur del model policial i de defensa a desenvolupar en el període de la transició nacional i també posteriorment, quan es basteixin les estructures d'Estat.

"¿Com podem explicar a Europa que hi volem ser però que ens defensin uns altres?"

Formar part d'Europa implicarà que Catalunya tindrà una moneda comuna, un sistema financer cada vegada més unificat i també un sistema de seguretat i de defensa unificats. Això obligarà els ciutadans de Catalunya i el seu nou Estat a participar-hi: a corresponsabilitzar-se. Perquè, ben volgut President, ¿com podem explicar a Europa que hi

volem ser però que ens defensin uns altres? ¿Com podrem explicar a Europa que nosaltres no assumim cap cost ni cap risc en defensa?

Catalunya porta més de tres-cents anys sens bastir estructures d'Estat, i les de defensa i seguretat —que són les més estratègiques— requereixen ser tractades amb molta rigorositat i seriositat.

No dubteu, President, en disposar dels homes i les dones del [Centre d'Estudis Estratègics de Catalunya \(CEEC\)](#) i, naturalment, d'altres estudiosos i especialistes del país per a què us aconsellin i no es tornin a produir més reliscades com les d'aquest matí".

CEEC

NOTÍCIA · LLENGUA

Twitter en català: 50.000 usuaris en 2 mesos

L'espectacular adhesió a la versió traduïda al català de la xarxa social Twitter no té precedents. La xifra ha arribat aquesta setmana a fregar els 50.000 usuaris, una dada que sorprèn per la ràpida acollida d'aquesta versió.

En dos mesos la versió catalana de la xarxa social Twitter ha obtingut al voltant de 50.000 usuaris, un resultat espectacular que corrobora la gran demanda existent i el magne ús que se'n fa de la llengua pròpia a la xarxa internet.

La traducció de Twitter al català va iniciar-se ara fa tres anys a través de la campanya

#twitterencatala, impulsada pel tecnòleg i periodista Albert Cuesta. En fer-se oficial l'anunci de traducció al català, l'etapa de la traducció col·laborativa i en xarxa ja va aconseguir rècords fins al moment no assumits: la traducció completa al català en només una setmana i l'adhesió de traductors voluntaris a la campanya, que en una hora ja superava els que va aconseguir el finès en sis mesos.

En poc més de dos mesos (la versió catalana va començar a usar-se el passat juliol) del llançament del Twitter en català, 50.000 usuaris ja l'utilitzen. La Plataforma per la Llengua ha valorat molt positivament l'assoliment d'aquesta xifra i des del seu web ha instat tots els tuitaires dels territoris de parla catalana a emprar la versió en català de la popular xarxa de microblogging i a fer-ne difusió entre tots els seus contactes.

LA FOTOGRAFIA ·

"Serem al costat de Mas si fa passos inequívocs cap a la independència"

La Presidenta de l'Assemblea (ANC), Carme Forcadell, ha valorat de manera positiva la trobada d'aquesta setmana amb el President a la Generalitat i ha ratificat el seu suport sempre i quan Mas faci "passos inequívocs cap a la independència".

L'esperada trobada de l'Assemblea Nacional Catalana (ANC) i el President de la Generalitat s'ha esdevingut aquesta setmana. Després de la multitudinària manifestació de la Diada convocada per l'ANC, Mas ha rebut una delegació de l'Assemblea per coordinar objectius i especificar un calendari d'actuació en una reunió que ha durat més d'una hora.

En la posterior roda de premsa de l'ANC, Forcadell ha

valorat positivament la trobada i ha dit que ha traslladat al President l'aposta "irrenunciable de l'ANC" cap a la independència, el què suposa que "cap pacte fiscal" els dissuadirà d'assolir aquest objectiu.

"El proper Parlament ha de ser el que ens porti a la independència d'aquest país"

Finalment Forcadell ha explicat a Mas que l'ANC treballa des del mateix 12 de setembre per eixamplar l'espectre independentista a Catalunya i ha instat el President de la Generalitat a fer que les properes eleccions que es convoquin a Catalunya siguin plebiscitàries: "El proper Parlament ha de ser el que ens porti a la independència d'aquest país". El detall final: Mas ha respost a l'Assemblea que "mantingui la il·lusió" de la Diada.

CRÒNICA · COL·LECTIU JOAN CREIXELL

Coincidència i complicitat per a construir l'Estat

Després de la diada històrica d'aquest Onze de Setembre, una part de la nostra nació, Catalunya, ha deixat l'estratègia obligada de la dependència i, escoltant la veu dels ciutadans, ha emprès el camí de la llibertat i de la construcció d'un Estat propi.

En el nostre país, però, tenim importants virtuts: la nostra capacitat de resistència, d'entusiasme i de mobilització. I totes elles han quedat corroborades en aquesta última Diada amb la capacitat de prop de 2 milions de persones de mobilitzar-se amb gran civisme i responsabilitat.

Hi ha un país al darrere de la reivindicació de la nació, i tota la bona gent catalana està expectant per saber quin serà el missatge rebut, com serà interpretat i què faran les nostres Institucions.

Els primers signes tant del Parlament com del nostre President, Artur Mas, són esperançadors. No sols han recollit el missatge sinó que han començat a assolir el compromís de portar-lo endavant amb sutilesa però utilitzant plantejaments i paraules que mai no havien usat en el passat els nostres dirigents institucionals.

"Toca vèncer l'eterna incapacitat de generar un pensament nacional clar i contundent"

Què li toca, doncs, fer ara a la intel·ligència del país (intel·lectuals, periodistes, universitaris, pensadors, etc.)? Els toca ser capaços de vèncer el gran defecte que ha arrossegat sempre, sobretot durant les últimes dècades, la nostra societat: la capacitat de dividir-se, encarar-se, de desqualificar-se. I alhora els toca vèncer l'eterna incapacitat de generar un pensament nacional clar i contundent. Un pensament que respecti la pluralitat del país i que es converteixi en el projecte nacional i ideològic d'una comunitat nacional en reconstrucció com la nostra.

Necessitem, doncs, que s'acabin les capelletes, els grups, els grupuscles, les faccions, etc., i que comenci una nova etapa de coincidències i complicitats, de sumar i no restar, de recuperar amistats impossibles i de superar vells enfrontaments derivats, en gran part, d'una llarga lluita per a construir aquest país. Cal superar la frustració de tants i tants anys de dependència.

"Caldrà que hi siguin presents molts conversos, com en tots els processos nacionals. Amb els independentistes de sempre no n'hi ha prou"

Per a passar a construir estructures d'Estat —en un

moment en què el marc legal i institucional no ho permet— caldrà molta imaginació, voluntat i tossuderia. I "els millors", de veritat, en equips sectorials, s'han de posar a treballar per a dissenyar totes les estratègies i estructures que necessitarà Catalunya per a ésser un Estat en el segle XXI en una Europa unida.

La independència, la construcció de l'Estat, no és una cosa de dos dies ni de dues setmanes. Cal establir un full de ruta i de treball amb objectius concrets, els quals en un període de dos o tres anys ens permetin de desenvolupar un potent Estat major que s'hagi prestigiat no sols davant les nostres Institucions nacionals, sinó que gaudeixi del suport de la societat civil i dels poderosos que optin per la sobirania.

En aquesta construcció, amb coincidència i complicitat, caldrà que també hi siguin presents molts conversos, com ja ha passat en tots els processos nacionals. Perquè amb els independentistes de sempre no n'hi ha prou. El nostre objectiu sobiranista l'aconsegurem el dia que una gran part d' "els millors" i de la societat entenguin, desitjin i vulguin que el seu futur passi per ésser ciutadans de ple dret i amb el projecte d'una Catalunya sobirana en el marc d'Europa.

Deixem-nos, doncs, de "fer volar coloms", d'independències express, de *frikis* que voldrien i somnien en revolucions bolivarianes o nicaragüenques: som a Europa per al millor i per al pitjor, però som a Europa. I volem els seus valors socials i democràtics. No es tracta, com ja ha dit el nou portaveu parlamentari del PSC, de "construir una independència del segle XIX". Ni tan sols es tracta de construir una independència del segle XX.

En cadascun d'aquests segles els Estats han anat perdent llençols, competències, litúrgies, i s'han configurat noves formes de poder. Aquestes noves formes de poder també són Estat, però són més modernes, socials, humanes, i són capaces de transformar el poder dels Estats que volen ser nació en una Europa unida, en un món global del segle XXI.

Això és el què volen ser "els millors" de Catalunya, els quals el passat dia 11, amb il·lusió, es van manifestar a la capital de Catalunya. Ells són el futur. Ara necessiten una classe dirigent, un Estat major dels millors, que porti el país de manera democràtica i pacífica a ésser independent, sense oblidar la resta de la nació que es troba en procés d'assimilació per part del nacionalisme espanyol.

Per Toni Reig

Models. Ni Quebec ni Escòcia: Països Catalans

En el moment històric a què hem arribat després d'aquest Onze de Setembre hi ha un debat ja superat, obsolet: el del model a seguir en el camí cap a la independència. Durant molts anys ens hem emmirallat en processos com el del Quebec i, més recentment, el d'Escòcia.

Doncs bé, els catalans no tenim un model a imitar sinó que estem creant el nostre propi model, el dels Països Catalans.

Si ens atenem a les dades ens trobem en un triple empat entre Quebec, Escòcia i Catalunya. En tots tres casos, les enquestes donen als independentistes el 35% de suport de la població respectiva. Però són situacions força diferents i, en aquests moments, l'empenta que tenen els sobiranistes catalans no la tenen altres pobles que, aparentment, es troben en situació semblant.

La setmana passada van celebrar-se eleccions legislatives al Quebec i va guanyar-les, per estret marge, el sobiranista Partit Quebequès (PQ), derrotant al fins aleshores governant Partit Liberal, federalista. El PQ va treure el 32% dels vots mentre els liberals obtenien el 31%. No obstant, el nacionalisme quebequès avui dia no està monopolitzat pel PQ sinó compartit amb altres partits que se situen a la seva dreta i a la seva esquerra, com és el cas del centredretà Futur del Quebec, que ha tret el 27% dels vots.

Més enllà dels vots i els percentatges i les divisions entre independentistes, se situa el fet que després de les dues derrotes en referèndum del 1980 i 1995, en els quals els federalistes canadencs van derrotar els sobiranistes quebequesos, actualment els dirigents del PQ no

s'atreveixen a convocar un nou referèndum perquè saben que el perdrien, per tercera vegada.

"L'estat del Canadà se situa a les antípodes polítiques de l'espanyol pel que fa a tractament de minories"

Canadà és un estat federal que reconeix al Quebec com a nació i el respecte existent per la llengua i cultura franceses predominants al Quebec estan a enorme distància de la política que practica l'Estat espanyol respecte la llengua i cultura catalanes. El 1998 el Tribunal Suprem del Canadà va reconèixer al Quebec el dret a negociar la seva separació. En aquest context polític, lingüístic i cultural, a l'actualitat els sondejos indiquen que sols el 35% dels quebequesos es declaren independentistes.

Conseqüència evident: el model quebequès no ens serveix perquè l'actual encaix polític resulta satisfactori per a una majoria de la gent i perquè l'Estat del Canadà se situa a les antípodes polítiques de l'espanyol pel que fa a tractament de minories dins de l'Estat o pel que fa a la relació entre pobles diferents que conviuen dins d'unes mateixes fronteres.

La moda del model escocès

El model de moda dels últims anys a casa nostra ha estat el d'Escòcia. El moviment nacionalista escocès està estructurat bàsicament al voltant de un sol partit, l'Scottish National Party (SNP) o Partit Nacional Escocès (PNE), que governa actualment l'autonomia i té un líder clar, Alex Salmond, primer ministre d'Escòcia. A les eleccions autonòmiques del 2011 el Partit Laborista, que fins aleshores era majoritari a Escòcia, va ser castigat a les urnes i va guanyar el SNP. Segons els analistes més que el desig d'independència el que va afavorir els sobiranistes va ser el desgast polític i la crisi econòmica que van ser la causa de la derrota laborista.

Tot i tenir a les seves mans el govern d'Edimburg les enquestes, des de fa anys, donen un clar estancament dels partidaris de la independència, que se situen entre el 35% i 40% de la població. Actualment, amb les dades de què es disposen, els independentistes perdrien si se celebrés un referèndum. Per aquesta raó el primer ministre britànic, el conservador David Cameron, vol que se celebri al més aviat possible, és a dir, durant el 2013, mentre que el SNP el té programat pel 2014, és a dir, amb temps suficient per poder canviar l'actual situació. De totes maneres, com que ni el

mateix Salmond se'n refia dels possibles resultats, el líder ha plantejat un referèndum amb tres preguntes: si, no i més autonomia. Així, podria salvar la cara amb un resultat intermedi que li donés més poder a Escòcia, sense arribar a la sobirania plena.

"El nom oficial és 'Regne Unit de la Gran Bretanya i d'Irlanda del Nord', Queda clar, doncs, que és un estat plurinacional. L'espanyol només reconeix una nació"

Escòcia es va integrar al Regne Unit de la Gran Bretanya el 1707. El Regne Unit està format per Anglaterra, Escòcia i País de Gales. Però el nom oficial és Regne Unit de la Gran Bretanya i d'Irlanda del Nord, perquè també integra el nord de l'illa d'Irlanda. Per tant, queda clar per tothom que és un estat plurinacional, mentre que l'Estat espanyol només reconeix una nació, la espanyola. La nació escocesa, reconeguda com a tal pel govern britànic, pot convocar un referèndum d'autodeterminació. La nació catalana, no reconeguda com a tal pel govern espanyol, no té aquest dret. I no sembla que ni dretes ni esquerres espanyoles estiguin disposades a reconèixe'l.

Un model propi pels Països Catalans

La lliçó és que els catalans, en el camí cap a la recuperació de la sobirania perduda fa tres cents anys, hem d'elaborar el nostre propi model. De moment, la nació cultural i lingüística no se superposa amb la política. País Valencià i Illes Balears són governades per la dreta espanyola mentre Catalunya té una societat prou madura per accedir a la independència. També en el nostre cas (com Quebec i Escòcia) tenim unes enquestes que donen un 36% de sobiranistes però aquesta és una xifra creixent des de fa tres dècades i en un referèndum més de la meitat de la població diria que sí a la independència, segons els sondejos.

"Els catalans només som mals espanyols, estranys, descontents, i sense cap mena de dret. Ni tan sols podem expressar-nos en un referèndum"

Quebec i Escòcia tenen estancats el nombre de partidaris de la sobirania mentre que a Catalunya creix (País Valencià i Illes Balears estan a gran distància) i així com Canadà i la

Gran Bretanya reconeixen l'existència d'un poble quebequès i una nació escocesa i els seus drets, inclòs el d'autodeterminació, els catalans no existim per l'Estat espanyol, només som mals espanyols, estranys, descontents, i sense cap mena de dret (excepte el de manifestar-nos). Ni tan sols podem expressar la nostra opinió en un referèndum. L'última vegada que els catalans van votar en referèndum, aprovant l'Estatut, un tribunal espanyol (el Constitucional) s'ho va carregar amb una sentència en contra. Això no ha passat a cap altra Estat de l'Europa occidental.

En els segles XIX i XX les oligarquies econòmiques i polítiques governants espanyoles van deturar les aspiracions nacionals catalanes amb cops d'Estat militars, en el segle XXI fan servir els jutges i els polítics. De la mateixa manera que l'existència de la Unió Europea impedeix solucionar problemes interns fent servir els militars hi ha un factor potent que es diu opinió pública internacional i això que un poble no tingui dret a expressar-se no queda gens bé. La teoria diu que l'objectiu de la Unió Europea és assegurar als pobles europeus la pau i la prosperitat, la democràcia i la llibertat. A l'Europa actual els dirigents polítics no poden fer el que volen sense rendir comptes als seus col·legues europeus.

El nostre model nacional d'accés a la sobirania ha de tenir en compte aquests factors, entre molts d'altres. El nostre marc d'actuació és nacional (Països Catalans), estatal (Espanya) i continental (Unió Europea).

LA FOTOGRAFIA ·

Illencs pels Països Catalans, a la manifestació de l'Onze de Setembre

Representants de diverses organitzacions de les Illes Balears (Obra Cultural Balear, STEI-i, PSM, JEN-PSM, ERC, JERC i la Plataforma Avançam) han fet acte de presència a la Diada.

A Arc de Triomf, a Barcelona, la pancarta amb què han participat de manera conjunta a la manifestació de la Diada ha dut el lema "Illencs pels Països Catalans".

CRÒNICA · AFERS RELIGIOSOS

L'integrisme catòlic espanyolista, tocat una altra vegada

L'integrisme catòlic espanyolista (minoritari, cridaner, practicant de l'insult) ha rebut dos nous i durs cops degut a uns esdeveniments protagonitzats per dos bisbes.

Un d'aquests bisbes és el de Solsona, Xavier Novell. Els sectors fonamentalistes volen tenir atrapat aquest bisbe. Per això l'elogien i el contraposen, per exemple, al cardenal Lluís Martínez Sistach, l'arquebisbe Joan-Enric Vives i el bisbe Sebastià Taltavull.

Ara, Novell ha trencat aquesta teranyina integrista al fer-se seva la doctrina pontifícia i de l'episcopat català de les últimes dècades sobre el fet nacional català. El bisbe Novell afirma: "Com pastors de l'Església no ens correspon optar per una determinada proposta però defensem la legitimitat moral de totes les opcions polítiques que es basin en el

respecte inalienable de les persones i dels pobles i que cerquin, amb paciència, la pau i la justícia. Estar a favor de la independència de Catalunya és perfectament legítim moralment i, per tant, els catòlics, si ho desitgen, poden ser independentistes".

L'altre cop rebut per l'integrisme ha estat protagonitzat pel cardenal Lluís Martínez Sistach que és una de les seves bèsties negres i més odiades. Malgrat l'esforç constant d'aquests ultres catòlics per desprestigiar la tasca pastoral del cardenal, el papa Benet XVI no sols no els hi fas cas sinó que, fins i tot, ha decidit nomenar a Martínez Sistach com a membre del Sínode de Bisbes. Aquest Sínode se celebrarà al Vaticà del 7 al 28 del proper octubre. Tractarà sobre el què s'anomena la *nova evangelització per la transmissió de la fe cristiana*.

RECULL DE PREMSA · COL·LECTIU JOAN CREIXELL

Sellarès: "Cal exigir al President fermesa i fer passes decidides cap a l'estat propi"

"No hi ha marxa enrere i la independència del país és el que demana la ciutadania de Catalunya. Ahir, amb la manifestació més multitudinària de la història del país [...], es feu del tot evident".

El periodista Miquel Sellarès ha instat el President Mas a fer passes decidides cap a l'estat propi **"amb tota la prudència, el seny i la responsabilitat"** donat que **"no hi ha marxa enrere i la independència del país és el que demana la ciutadania de Catalunya"**.

A l'article [12-S: voluntat d'estat i de construir-lo](#) Sellarès ha indicat que aquesta nova realitat **"es feu del tot evident a ulls de tothom"** durant la Diada d'aquest 2012 i ha ressaltat la transcendència: **"O ara o mai"**.

"Ara toca, doncs, estructurar l'Estat major que farà possible construir el nostre Estat —ha dit—. En aquest hi han de confluïr els millors homes i dones del país en tots els camps: polític, universitari, econòmic, financer i de la societat civil que siguin capaços de preparar els projectes d'estructura d'Estat que són necessaris en el segle XXI i en el marc europeu".

"Cal que tots arrisquem quelcom perquè la batalla per la llibertat del nostre país tot just acaba de començar"

El periodista ha alertat que **"ningú pensi que allò que intentem (o intentarem) és bastir un Estat del segle XIX o del segle XX: som al segle XXI i som europeus"** i ha continuat en la mateixa línia d'advertència: **"Les nostres Institucions i la nostra societat civil, rebran un fort atac per terra, mar i aire, no pas de les forces armades espanyoles, [...] [sinó] de les clavegueres de l'Estat amb l'objectiu de desprestigiar la nostra construcció nacional i els seus eixos d'Estat"**.

L'autor de l'article ha indicat que des de l'Estat espanyol **"s'intentarà destruir els mínims que ja hem aconseguit en el camp de l'educació, els mitjans de comunicació, la Policia, la projecció internacional"** i ha alertat que **"sobretot hi haurà una gran ofensiva en contra del gran patrimoni del poble de Catalunya, el ésser un sol poble"**. Sellarès ha conclòs que **"no n'hi ha prou amb sortir un Onze de Setembre al carrer"** i que **"cal que tots arrisquem quelcom perquè la batalla dialèctica i pacífica per la llibertat del nostre país tot just acaba de començar"**.

RECULL DE PREMSA ·

Gutiérrez: "La TDT ens ha portat una tremenda descompensació entre canals en català i en castellà"

"El 33 passarà a funcionar només a partir del vespre i iCat desapareixerà de la FM i s'emetrà tan sols per internet".

El president de la Fundació Espai Català de Cultura i Comunicació (ESCACC), Àlex Gutiérrez, ha denunciat a [un article](#) l'última retallada a Televisió de Catalunya: **"Mesos enrere [des de la Generalitat], ja es va suggerir que no es podrien mantenir oberts tots els canals."**

L'autor de l'article *El català no pot perdre canals* ha recordat que "aleshores semblava que es triaria tancar Esport3", però que "finalment serà la cultura a qui li tocarà el rebre [...] per partida doble: el 33 passarà a funcionar només a partir del vespre i iCat desapareixerà de la FM i s'emetrà tan sols per internet".

Sobre aquesta mesura, l'autor de l'article ha dit que "permet justificar a l'actual equip gestor mesures laborals dràstiques i trenca aquell model segons el qual calia tot l'equip de producció pròpia existent per mantenir el màxim nombre de finestres obertes".

"La TDT ens ha portat una tremenda descompensació entre canals en català i en castellà. I ahir vam saber que el greuge s'accentuarà dues miques més" ha conclòs.

CRÒNICA · POLÍTICA CATALANA

Per Roger Buch

#11s2012. La centralitat de l'independentisme

Fa anys que parlem d'esglaons històrics del moviment

independentista. Aquest procés d'acumulació de forces, que s'ha anat accelerant els darrers temps, va viure ahir un salt qualitatiu i va deixar obsolet per sempre més el recurs a la manifestació. No caldrà organitzar-ne cap altra i, si cal tornar a mobilitzar-se, caldrà buscar noves fórmules.

Aquest salt qualitatiu situa l'independentisme ocupant la centralitat política del país. S'hi arriba degut al context polític i la incomprensió i recentralització del govern de l'estat, però també per la pròpia dinàmica del moviment que s'ha adaptat a les circumstàncies.

L'independentisme, ara hegemoni en el catalanisme polític, ha organitzat una manifestació gegantina que té un valor afegit. No ha estat la reacció a un fet puntual sinó que ha estat fruit d'una planificació i d'un full de ruta. Això és històric, tant o més que la brutal assistència.

"El sobiranisme ha arribat a un grau important de maduresa"

Fins ara les tres grans manifestacions sobiranistes eren per respondre a agressions espanyoles puntuals (retallada política a Estatut, caos infraestructures i retallada del TC a l'estatut). Tres grans manifestacions que van preparar el terreny mental perquè aquesta s'arribés a convocar.

El sobiranisme ha arribat a un grau important de maduresa. La creació sense pressa, però sense pausa, de l'Assemblea Nacional s'ha fet guanyar el respecte de totes les famílies de l'independentisme i sembla haver tallat de soca-rel les clàssiques escissions de del moviment. I és que la paraula clau és la complicitat. Quan l'important és que funcioni el conjunt, no pas sortir a la foto o ser el protagonista, és quan

es produeix la conjunció de tots els astres. Uns organitzen i els altres col·laboren renunciant al protagonisme.

"Els símbols partidistes van passar desaparebut, tapats per aquesta gran icona popular que és l'estelada"

Diversos mitjans estrangers ahir explicaven que el gran èxit havia estat aglutinar la pràctica totalitat dels sectors de l'independentisme, que aquí com arreu, es presenta habitualment dividit. També els partits polítics, de grat o per força, han cedit protagonisme. Tot i la seva destacada presència, els símbols partidistes van passar desaparebut a la manifestació tapats per aquesta gran icona popular que és l'estelada. Els ciutadans veuen en l'estelada el símbol de la independència però també una bandera d'orgull civil que sobrepassa qualsevol adscripció partidista.

CRÒNICA · POLÍTICA CATALANA

Per Maria Folch

Dia de la Independència

Catalunya ha fet Història aquesta setmana en una celebració de l'Onze de Setembre amb un missatge clar i inequívoc: Catalunya, nou estat d'Europa.

La societat civil catalana, liderada per l'Assemblea Nacional Catalana, ha dissipat els dubtes a la classe política catalana sobre les negociacions amb l'estat espanyol i ha demanat a una sola veu l'escisió d'Espanya.

Finalment, després de 34 anys, la transició ha acabat de manera irreversible i, alhora, s'ha iniciat la configuració de la Catalunya real que durant centenars d'anys s'ha anhelat sense acabar d'esdevenir-se. La Diada de Catalunya del 2012 passarà a la Història del país com una jornada amb moltes participacions, presències i ànimes però amb una sola mirada al futur: la independència del país.

Aquest dimarts la capital catalana s'ha omplert de senyeres i estelades en una jornada mai no vista al país ni tampoc viscuda, que alhora ha marcat una fita en el món independentista. Per justícia i llibertat, més d'un milió i mig de persones han fet acte de presència als carrers de la capital catalana a favor d'un únic objectiu, la creació de l'Estat català, i en una concentració que ha superat amb escreix totes les ocorregudes mai a Europa.

"Catalunya ha volgut convertir la seva Diada nacional en el Dia de la Independència"

Ara, a 12 de setembre de 2012, el Govern de la Generalitat no pot disfressar més el clam de la societat catalana. El poble no s'ha mobilitzat pel pacte fiscal, ni per un nou Estatut, ni tan sols per la celebració d'unes noves reunions amb Madrid que busquin l'objectiu d'un nou marc relacional amb Espanya, ja sigui federal o confederal o de qualsevol altre tipus.

El desig és més que clar: el poble de Catalunya ha volgut convertir la seva Diada nacional en el Dia de la Independència, aquella data en què els països reconeguts a nivell mundial celebren la commemoració de la jornada en què van decidir configurar-se com a Estat.

Escolteu, doncs, el poble català. El país vol arribar fins al final.

CRÒNICA · PLA DE LLEIDA

Per Ivan Mambillas

Èxits incontrovertibles de l'11 de Setembre del 2012

1- Ja no es publicaran assajos que duguin el subtítol *Repensar el catalanisme*. Ja no se celebraran jornades de debat sobre els reptes del catalanisme al segle XXI —tret que no es reassumeixi l'horitzó dels Països Catalans.

Així les coses, disposarem de més temps per tocar el flabiol i desconstruir el capitalisme.

-El dirigent del PSC que afirmi que els catalans ens autodeterminem cada quatre anys ja no serà tingut per un sagaç debel·lador d'eixelebrats, sinó per un individu que ha perdut el principi de realitat i a qui convé recomanar repòs.

-L'expressió el *nostre home a Madrid* només podrà referir-se a aquell amant masculí que se'ns ha establert a la Villa y Corte. Ja no al·ludirà doncs a una figura central del nacionalisme de centredreta per a la qual la dependència política no és sinó la garantia d'una dolça sinecura.

-L'individu de cultura política psuquera ja no podrà assimilar el dret a l'autodeterminació al dret a la defensa pròpia quan atempten contra la nostra vida —un dret que reivindicuem per a tothom però que, posats a triar, preferiríem que només exercissin els altres.

-En fi: en la interminable llista d'assumptes sobre els quals els humans es poden autoenganyar, ja no s'hi troba l'entrada *Solucions per al plet Catalunya-Espanya*.

NOTÍCIA · POLÍTICA CATALANA

"Res serà fàcil, però tot és possible"

"Catalunya és una nació que, per continuar sent ella mateixa demana un Estat". El President ha deixat clar que actuarà "en coherència" amb la manifestació d'ahir, tot i que ha avisat que, de moment, hi haurà preguntes sense resposta.

Avui mateix el President de la Generalitat, Artur Mas, ha comparegut de manera extraordinària per a valorar la multitudinària i històrica manifestació de la Diada d'enguany.

El President ha sentenciat que Catalunya és una nació, que el clam de la concentració responia a la demanda d'un Estat "per a què [Catalunya] continui sent ella mateixa", i ha fixat un primer objectiu derivat de la jornada d'ahir: "Dotar Catalunya d'estructures d'estat".

El President ha anunciat que portarà fins a Madrid les demandes del catalans: "Li plantejaré les coses com són [a Rajoy] i li diré que escolti el poble de Catalunya de forma atenta i amb ganes d'entendre'l". En aquest sentit, ha defensat el projecte de pacte fiscal —sense anomenar-lo, a excepció del torn de preguntes— i ha sentenciat que les portes quedaran obertes a un procés d'independència en cas que la resposta del president espanyol sigui negativa.

"Hem ofert al món i a Europa la imatge de la millor Catalunya"

Artur Mas ha alertat, però, que un futur procés secessionista "no serà fàcil perquè l'estat espanyol mai no ens ho ha posat fàcil", i també perquè no hi ha "ni un sol precedent" a la Unió Europea. Amb tot, el President ha estat molt més explícit que de costum: "Encara que hi hagi molts obstacles, encara que hi hagi pocs precedents, tot és possible".

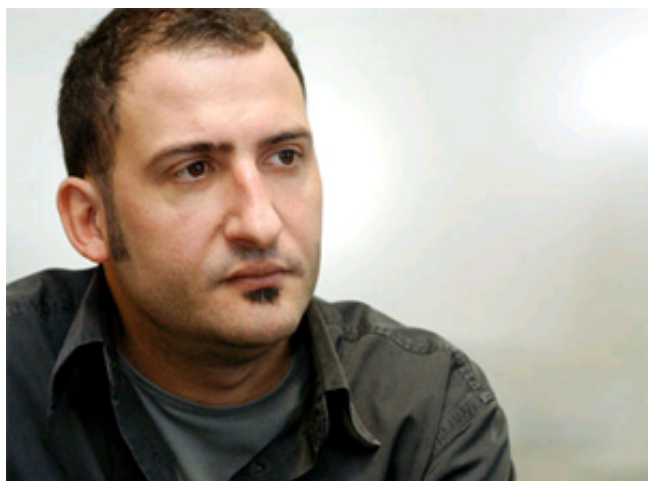
Finalment, Artur Mas ha celebrat l'espectacular participació amb què va comptar la manifestació convocada per l'Assemblea i ha destacat el seu perfil pacífic i la nul·la

presència d'aldarulls: "Crec que hem ofert al món i a Europa la imatge de la millor Catalunya, i el missatge molt potent d'anhel de llibertat i de voler ser un poble normal entre els pobles i les nacions del món".

RECULL DE PREMSA -

Soler: "De totes les opcions possibles, la immobilitat sembla la més arriscada"

"El terrible desconcert del PSC, les filigranes d'Unió i el silenci bocabadat del PP [...] demostrin de manera fefaent l'absència d'una resposta positiva i engrescadora al sobiranisme rampant".

L'historiador Toni Soler té clar que el dinamisme és la fase posterior a la manifestació de la Diada d'enguany.

A [un article al diari Ara](#), Soler ha acceptat que el nou panorama polític "no és fàcil" per a un governant, i ha destacat que Madrid està "girat d'esquena", que la caixa és buida i que el govern és "en minoria al Parlament": "Artur Mas s'hauria de plantejar si el *timing* que té al cap encara té vigència".

Per aquest motiu, l'autor de l'article *Una legislatura que agonitza* ha dit que, de totes les opcions possibles, "la immobilitat sembla la més arriscada".

"Cal una nova política i un nou projecte perquè, benvolguts, la Catalunya constitucional ha expirat"

"Les previsions econòmiques són funestes i del govern Rajoy només se n'esperen mesures de recentralització —ha continuat Soler—. Per no parlar del deteriorament gravíssim de les relacions entre Catalunya i Espanya a escala, diguem-ne, emocional. Esperar a la primavera per trencar amb el PP i convocar eleccions anticipades [...] pot ser una impostura excessiva".

Toni Soler ha alertat que la legislatura catalana en el seu moment "va començar amb uns pressupòsits" que a hores d'ara "han caducat": "Ni els polítics ni els electors som els mateixos. Cal una nova política i un nou projecte perquè, benvolguts, la Catalunya constitucional ha expirat".

RECULL DE PREMSA -

Villatoro: "Falten peces del trencaclosques. Però la d'ahir va ser feliç i lluminosa"

"[La independència] demana estratègia, confrontació democràtica, carregar-se d'arguments i de raons, negociar, explicar... [...] El procés és un trencaclosques".

L'escriptor Vicenç Villatoro s'ha felicitat per la convocatòria d'ahir a la manifestació de la Diada: "Hi havia la gent de sempre, però hi havia, a més, gent nova. Per generació: molt joves. Per origen: presència visible de la nova immigració [...]. Però sobretot revolució iconogràfica. [...] Va ser la consagració de l'estelada".

L'autor de l'article [El canvi generacional](#) ha dit

que la fase final de la Marxa per la Independència, que va ser la concentració a la capital catalana, va ser un "extraordinari moviment d'explosió" i va suposar "la victòria del *com més millor per damunt del pocs i bons*". "Durant l'estona de la manifestació l'esperit va ser fonamentalment unitari —ha celebrat—. Més que en alguns moments anteriors, en què cadascú semblava anar a la seva".

Sobre la pregunta "I demà, què?", Villatoro ha dit que "una de les respostes dependrà de si som capaços de mantenir l'explosió que va fer que -raimonianament- per unes quantes hores ens sentíssim lliures o si ho alternarem amb la implosió, la sistole, l'empetitiment del perímetre del consens". En aquest sentit, l'autor de l'article ha dit que als catalans ens caldrà saber la resposta a dues preguntes: "Mantindrem l'entusiasme i l'efervescència o passarem la pilota als altres? Mantindrem una certa capacitat d'inclusió i de cooperació o ens tirarem demà la manifestació pel cap, els mateixos catalans?".

"La independència s'ha de poder exercir i ha de ser reconeguda"

L'escriptor ha donat per descomptat que canviaran certes coses a partir de la manifestació d'ahir però que no canviaran d'una manera "immediata i sense més esforços": "La independència és un procés complicat, que no pot existir mai sense un acte explícit, clar i net de voluntat popular, però que no en té prou amb la voluntat". Finalment, Villatoro ha sentenciat que la independència "s'ha de poder exercir i ha de ser reconeguda", la qual cosa "demana estratègia, confrontació democràtica, carregar-se d'arguments i de raons, negociar, explicar...".

"El principal subjecte és el poble, que explicita la seva voluntat majoritària. Però els agents són les institucions democràtiques, els partits, la societat civil, l'opinió pública. El procés és un trencaclosques que necessita moltes peces. Ahir se'n va posar una de molt important. Potser irreversible: no hi ha gaire marge per fer-se enrere. Falten peces del trencaclosques. Però la d'ahir va ser feliç i lluminosa" ha conclòs.

CRÒNICA · POLÍTICA CATALANA

Una Diada que demanarà respostes clares

Som a les portes d'una Diada Nacional històrica, com ho va ser la del 1977.

Aquella Diada, i aquella manifestació multitudinària del Passeig de Gràcia, va ser clau perquè l'exigència de llibertat, amnistia i Estatut d'autonomia acabés sent una realitat. Ara, 35 anys després, les exigències de la societat catalana són ben diferents. En el context d'una crisi econòmica que provoca que l'encaix de Catalunya a Espanya grinyoli més que mai, el sobiranisme ha decidit aixecar la veu i ha aconseguit fet d'aglutinador del conjunt del catalanisme.

Els intents, desesperats, dels autonomistes Josep Antoni Duran i Lleida i Pere Navarro per intentar desprendre la manifestació de la seva motivació independentista quedaran en una anècdota grotesca l'11 a la tarda. Ja la manifestació del 10 de juliol de 2010, convocada com a rebuig a la sentència del Constitucional retallant l'Estatut i amb un lema molt més ambigu, va acabar convertida en un clam independentista. Aquest cop es farà encara més evident.

"La desafecció política que es pot covar a la societat catalana pot tenir ser molt perillosa"

El gran dilema, i el gran drama del sobiranisme, és: ¿l'endemà què? La magnitud de la manifestació serà una interpel·lació directa als polítics i sobretot a CiU, la coalició governamental, que està obligada a anar arraconant l'ambigüetat (Jordi Pujol dona per morts i enterrats els anys de la 'puta i la Ramoneta') i fer passos decidits. Cap al dret a decidir, és obvi, però sobre tot cap a l'estat propi. L'exigència cap a CiU de gran part de la seva base electoral arriba en un moment d'escàs poder polític de la Generalitat.

Amb la Generalitat rescatada, i per tant intervinguda, el marge per fer política, i més si és en clau nacional, es fa

cada cop més petit per les vies convencionals. Artur Mas haurà de ser imaginatiu i, sobre tot, valent. El temps del tacticisme s'acaba i els pactes amb el PP, que en cap cas està disposat a concedir el pacte fiscal en la línia del concert o quelcom que se li assembli, cada cop seran més difícils.

Si Mas s'amaga, no fa el pas i segueix jugant a la puta i la Ramoneta pot ser que torni a guanyar les eleccions perquè no hi ha alternativa. Però la decepció i a la desafecció política que es pot covar a la societat catalana pot tenir ser molt perillosa. El president haurà de prendre bona nota de la Diada, fer-ne una lectura adequada i actuar. I fer-ho amb valentia i buscant complicitats.

NOTÍCIA ·

"Si algú no és independentista i vol venir és el seu problema, no el nostre"

La Presidenta de l'ANC, Carme Forcadell, ha respost a Duran i Lleida, qui havia assegurat que la manifestació de la Diada d'enguany era a favor del pacte fiscal.

La presidenta de l'Assemblea Nacional Catalana (ANC), Carme Forcadell, no ha deixat cap tipus de dubte sobre l'objectiu de la convocatòria de demà a la capital catalana.

A una entrevista Forcadell ha deixat clar que la manifestació no respon a cap altre objectiu que no sigui la independència de Catalunya: "Tothom qui vingui a aquesta manifestació el comptarem com a independentista. Que vingui qui vulgui, però qui vingui a la manifestació voldrà dir que està d'acord

amb la independència".

Amb aquestes declaracions la Presidenta de l'ANC ha respost al líder d'Unió, Josep Antoni Duran i Lleida, i també al líder del PSC, Pere Navarro, els quals van afirmar que la manifestació no era exclusivament independentista. "Els fa por —ha sentenciat Forcadell—. De cop i volta s'han trobat un poble que vol la independència. Hi ha algunes persones que s'hauran d'adaptar a aquest canvi i intenten aigualir la convocatòria".

CRÒNICA · ILLES BALEARS

L'OCB participarà als actes de l'11 de Setembre a Barcelona

Membres de l'Obra Cultural Balear (OCB), encapçalats pel seu president Jaume Mateu, es desplaçaran demà, dimarts, a Barcelona per participar als actes de l'11 de Setembre.

L'entitat prendrà part, juntament amb les altres associacions que conformen la Federació Llull (Òmnium Cultural i Acció Cultural del País Valencià) a l'ofrena floral que té lloc cada any davant el monument a Rafael Casanova. Serà a les 9.30 hores.

Els socis i simpatitzants de l'OCB que hi vulguin prendre part quedaran deu minuts abans a la cruïlla dels carrers Girona i Ronda de Sant Pere. Posteriorment, a les 10.00 hores, l'entitat participarà, al passeig Lluís Companys, a l'acte d'obertura de l'Espai Òmnium, inscrit dins la Mostra d'Entitats dels Països Catalans.

L'Obra Cultural Balear participarà també a la manifestació de l'horabaixa. Ho farà conjuntament amb altres entitats i

organitzacions de les Illes Balears sota el lema "Illencs pels Països Catalans". En aquest sentit, a les 13.00 hores, a l'Arc del Triomf (passeig Lluís Companys), està prevista una trobada de totes les organitzacions que participaran conjuntament a la manifestació, que es faran una fotografia amb la pancarta.

A les 14.00 hores, també al passeig Lluís Companys, l'OCB participará al dinar popular. L'acte comptará amb una sobretaula amb l'actuació dels músics Francesc Ribera "Titot" i David Rosell. A les 17.00 hores, davant l'hotel Comtes de Barcelona, a la cruïlla entre el passeig de Gràcia i el carrer Mallorca, està prevista la trobada de les entitats de les Illes Balears per constituir el bloc amb que participaran a la manifestació sobiranista.

Per últim, a les 20.30 hores, de nou a l'Arc del Triomf, la jornada finalitzarà amb un concert dels grups Pastora, Txarango i Brams.

EDITORIAL ·

12 de setembre

A dia d'avui està molt clar: totes les previsions que hi ha per la marxa de l'Onze de Setembre indiquen que la convocatòria serà un èxit espectacular. La bona gent del país sortirà al carrer i totes les opcions polítiques, amb més o menys fervor, s'hi afegiran per no perdre el tren de la història.

La gent ja no creu en l'Estat de les autonomies, en el federalisme, en el confederalisme, ni en nous sistemes de finançament, i ja creu que és necessari ésser com tothom al món: un Estat per poder regir, així, el propi futur per nosaltres mateixos sense ser invisibles al món.

Això està aconseguit: tenim el gruix del país al costat. El problema, però, no és la manifestació de l'Onze de Setembre, que de ben segur serà una Diada històrica molt important. El problema és què fem el dia 12 de setembre per evitar portar el país a una gran decepció i depressió nacional.

"El país està fart de grans Diades i de grans manifestacions que posteriorment queden en no-res"

Catalunya ha arribat al seu límit en la situació econòmica,

financera i política, i necessita oxigen de llibertat per tal de sobreviure, i una classe dirigent i política, també, que se la jugui. El país està fart de grans Diades i de grans manifestacions que posteriorment queden en no-res.

El propi President Artur Mas va dir una frase que el compromet enormement: "O ara o mai". Aquest és el problema i la realitat que hem d'assolir tots els ciutadans catalans que desitgem la llibertat i la sobirania de la nostra nació: o ara avancem, aprofitant la degradació del nacionalisme espanyol i les estructures del seu Estat, o mai no tornarem a tenir una oportunitat històrica com aquesta.

Som-hi doncs, darrere de les nostres institucions, darrere de l'Assemblea Nacional Catalana (ANC), darrere de l'Assemblea de Municipis (AMI), darrere d'Òmnium i de tantes altres entitats de la societat civil. Tots junts ho aconseguirem.

ENTREVISTA ·

Per Maria Folch

"No és impossible que el PP perdi l'hegemonia al País Valencià a canvi d'un tripartit"

ELISEU CLIMENT

President fundador de l'ACPV

Eliseu Climent és encara president d'[Acció Cultural del País Valencià \(ACPV\)](#) però en breu serà rellevat del seu càrrec per un dels intel·lectuals de més renom al País Valencià, Joan F. Mira.

L'entrevistat defensa a dia d'avui un optimisme que costa de

trobar al territori valencià, i més amb l'actualitat colpidora que ha deixat, aquesta mateixa setmana, més del 70% de plantilla de Canal 9 al carrer.

- Les darreres notícies que provenen del País Valencià no són massa esperançadores. L'ERO anunciat a Canal 9 aquesta setmana deixarà 1.295 persones sense feina, el què suposa un 70% de treballadors de l'ens...

Efectivament, és una barbaritat. Forma part, però, de la llista de barbaritats que al seu dia va iniciar Francisco Camps, expresident de la Generalitat Valenciana. I d'Eduardo Zaplana! Perquè no hem d'oblidar pas el desastre econòmic i polític que va suposar Zaplana per al País Valencià...

- Quin futur polític i econòmic es dibuixa al territori, doncs, després de sentir aquestes notícies?

El País Valencià en els darrers anys ha millorat la seva situació política, això cal no oblidar-ho. A la meua edat he pogut veure ja moltes coses, i sé que aquí s'està vivint una millora. D'entrada l'actual president de la Generalitat, Alberto Fabra, no és Camps. Fabra és de Castelló, i això ja suposa un avenç. A més, és més educat que el seu antecessor i té un altre tarannà polític: és una persona més correcta i culta. Per altra banda, cal subratllar la marxa del PSPV de Jorge Alarte, el creixement destacat de Compromís, el gran component nacional amb què es compta al si de EUiA del País Valencià i la pèrdua de vots que, per posar un exemple més, ha patit Rita Barberà.

- Sembla, pel que dieu, que tot pugui canviar d'aquí a poc temps...

De fet, no es pot descartar a finals d'any la pèrdua d'hegemonia del PP al País Valencià. Ací, l'esquerra ha avançat molt, no és impossible que el PP caigui a canvi d'un tripartit.

"Hi ha hagut una mancança total de les institucions al País Valencià i també als Països Catalans"

- Aquesta passada setmana hem estat testimonis d'un canvi a la presidència d'[Acció Cultural del País Valencià \(ACPV\)](#), una de les entitats més destacades del territori i de la qual vostè n'ha estat president i fundador. Com afectarà aquest relleu a l'entitat?

Intentarem que l'afectació sigui mínima. En tot cas, jo no marxo de l'entitat! Continuaré treballant des de l'assemblea i també al càrrec de president fundador de l'ACPV. Només deixo aquesta funció de

representació que suposa la presidència, una tasca que treu molt de temps i que no em permet dedicar-me més a fons a la feina que ja porto 14 anys duent a terme i que vull potenciar: la meua tasca com a membre de l'[Institut d'Economia i Empresa Ignasi Villalonga](#).

- Quines funcions voleu potenciar en aquesta entitat?

A dia d'avui és fonamental unir esforços a nivell econòmic, per això vull dedicar-me per complet a l'Institut Ignasi Villalonga. Des d'ací hem creat l'Euroregió de l'Arc Mediterrani i hem transformat el corredor del Mediterrani d'una cosa merament local a una reivindicació principal a nivell d'Estat. És des d'aquí que cal treballar. Des de fa 12 anys l'[Institut d'Economia i Empresa Ignasi Villalonga](#) ha fomentat les relacions empresarials i econòmiques al País Valencià, hem creat la càtedra d'Economia, Empresa i Territori, avui en dia present a bona part de les universitats del país, hem organitzat més de 30 congressos... Volem, doncs, articular aquesta euroregió i potenciar-la. D'ací res celebrarem ja el segon Congrés Interregional.

"Des de l'ACPV hem ensenyat el valencià a generacions de mestres que no el sabien, una funció que de manera normal hauria de ser establerta per les institucions"

- Tornant al relleu en la presidència de l'ACPV, quina rellevància suposa per a l'ACPV la figura de Joan F. Mira?

És evident que molta. I cal continuar potenciant la cultura valenciana i la comunicació entre diferents entitats al territori i a la totalitat dels Països Catalans. L'ACPV ha funcionat des de sempre com un seminari en el qual s'hi han pogut trobar i comunicar experts de tots els sectors de la societat valenciana, des de l'ensenyament, la llengua pròpia i la cultura fins a l'economia. De l'ACPV hi han sortit molts "fills" que després han tingut la seva pròpia independència, com són [Escola Valenciana](#) o el mateix Institut Ignasi Villalonga.

- Quines funcions es duràn a terme a l'ACPV a partir d'aquest canvi?

Farem exactament tot allò que hem estat fent: una funció de redreçament nacional dels Països Catalans en la qual hi hem encabít tot: memòria històrica, societat civil, economia,

etc. Hem contemplat sempre el concepte global de país, un concepte que existeix i que no és pas curt, perquè els Països Catalans són molt grans i sempre se n'ha volgut reduir el seu abast. En aquest sentit, l'ACPV ha estat allà on les institucions no hi eren. Hi ha hagut una mancança total de les institucions al País Valencià i també als Països Catalans, cosa que als països normals no passa. Però ja hi estem acostumats.... Des de l'ACPV hem ensenyat el valencià a generacions de mestres que no el sabien, hem dut a terme congressos i trobades entre professionals de distints sectors, com són metges o economistes, hem defensat la presència de TV3 al País Valencià... unes funcions que de manera normal haurien de ser establertes per les institucions.

ENTREVISTA ·

Per Marc Torras

"Som aquí no pel partit sinó pel país"

MARTA ROVIRA

Secretària General d'Esquerra

La nova secretària general d'ERC, Marta Rovira, admet que des d'Esquerra treballen per reconnectar el partit amb la ciutadania. Alhora, però, considera que aquest ha de ser vist com "una eina útil". Per tant, més enllà de determinades posicions o aliances prefixades, Rovira insisteix en que el país està per damunt de qualsevol possible interès partidista.

Després de l'última renovació, la prioritat era reforçar el partit, però cap a on va ERC?

Anem en la mateixa direcció ideològica que sempre, defensant allò que creiem que és el millor projecte polític pel país. En un primer eix defensem que el país ha de ser socialment just. En segon terme, des dels nostres ideals republicans, pensem que cal garantir la igualtat d'oportunitats, unes institucions radicalment democràtiques, transparents, honestes... En un moment com l'actual creiem molt necessari treballar aquest eix, perquè és enfortir tot allò que prové del comunitarisme, del bé comú, que ha de permetre que ningú quedi despenjat del sistema. Hi posem molt èmfasi perquè també ens permet aportar solucions al sistema democràtic en molts aspectes que des de la societat civil s'està denunciant. La política s'ha burocratitzat i institucionalitzat molt i ens agradaria retornar una mica més el poder als ciutadans. El tercer eix, des que ERC es va fer independentista als anys 90, és el nacional. Creiem que tot plegat ho defensem garantint que no es perdin drets socials, fent oposició i procurant que el vaixell del què ens parla Mas vagi encarat a la independència política.

Quin perfil polític tenen els nous dirigents d'Esquerra? Hi juguen algun paper els seus antecessors?

Si hi ha hagut una renovació és perquè tots i totes hem cregut que així havia de ser. En aquest projecte tots fem falta i no hi sobra ningú, però si s'ha apostat per aquestes persones és perquè, probablement, expressen uns valors molts clars d'aquesta renovació, que es mourien entre l'obertura, la recuperació de la centralitat política, reconnectar amb la societat... Retornar-li al partit la funció d'eina útil per als ciutadans. Ara bé, la renovació és una suma d'aquestes persones amb les que porten reconegudes trajectòries. Tots ens hem jurat per fer possible aquests valors. I tenim una cosa molt clara: som aquí no pel partit sinó pel país i cal dir-ho alt i clar, perquè Catalunya es troba en una situació greu.

"ERC va optar per la mà estesa entenent que havíem de tenir una actitud de país i no de partit"
"

[En una entrevista a Tribuna.cat](#), Josep Rull emplaçava ERC a assumir responsabilitats conjuntament amb el Govern...

En primer lloc cal entendre diferents aspectes. Nosaltres venim d'un acord emmarcat en les esquerres que ha suscitat un cert desgast per diferents motius. Ara toca recuperar la centralitat política. Nosaltres treballem en el

doble eix que té la política catalana, l'esquerra-dreta i el nacional. El fet que ens tornem a centrar no vol dir res més que posar en valor el nostre projecte en els seus tres components -justícia social, republicanisme i independència-. A partir d'aquí la situació que pateix el país explica acords amb el Govern en determinats moments. Així ja es va veure que en el punt d'inflexió de la política catalana, que van ser els pressupostos, ERC va optar per la mà estesa entenenent que havíem de tenir una actitud de país i no de partit. Per tant aquesta visió, la de país, serà la que s'aplicarà en futurs acords puntuals, no ens plantejem de govern. Retornant als pressupostos, vam voler estar al costat de la gent fent una sèrie de propostes d'ingressos, com l'impost bancari, pujar IRPF per grans fortunes, recuperar últim tram de l'impost de successions... per evitar retallades socials perquè creiem que era el millor pel país. Però no hi va poder haver acord, i tot i que la pedra angular és l'espoli fiscal creiem que hi ha alternatives per evitar retallades. El Govern va optar per un acord amb el PP que creiem que és bastant gratuït, no genera nous ingressos, promou retallades i no avança contra l'espoli fiscal.

Per la seva part, Pere Navarro sembla que només optarà per acords en que no hi sigui ERC...

Un pacte mai s'ha de valorar amb interessos partidistes sinó pel que porti al país, per tant els plantejaments de Navarro no ens sembla la visió de país que caldria tenir en aquest moment.

"Molts partits han d'entendre que la millor manera de defensar un pacte social és defensant el país en la seva màxima ambició nacional"

Per què no es treu pit dels aspectes positius que deixés el Tripartit?

Nosaltres sí ho fem. Cada dia posem en valor tot allò que va aportar l'Acord de Govern de Entesa o el Pacte del Tinell. Precisament hi va haver un pacte de país amb l'Estatut, va ser un gran pas que ens ha portat on som i a plantejar nous escenaris. A més, el pacte tenia una part de regeneració democràtica molt important després d'un govern monocolor durant molts anys. En el segon acord es va establir la continuïtat de grans projectes i crec que la història farà justícia. Ressaltem pactes nacionals molt importants, com el de l'Educació -que ara es desmantella-, també es va convertir un departament de Benestar Social en un d'Acció Social, per treballar contra l'exclusió social.

Eren projectes cabdals per al país. També l'acció exterior en un país que té aspiracions d'anar més enllà de ser una autonomia és fonamental.

Fins a quin punt ERC contempla l'estratègia anomenada 'Syriza Catalana'?

L'estratègia pot resultar encertada i de fet ERC l'ha vingut practicant i així es va ratificar en l'últim congrés, apostant per l'esquerra nacional. Però, és clar, a Catalunya la política té el doble eix -abans esmentat- i molts partits que estan a l'esquerra han d'entendre que la millor manera de defensar un pacte social és també defensant el país en la seva màxima ambició nacional. Nosaltres ho diem molt clar en el debat que existeix últimament, un pacte fiscal ha de ser en termes de concert econòmic. Perquè hi hagués una 'gran Syriza Catalana' hauríem d'estar tots en aquestes condicions. Aquesta és la millor manera de defensar també un pacte social. No es pot defensar un estat del benestar, que actualment té problemes, sense defensar-ne la sostenibilitat econòmica. La major part d'aquest problema són els 16.000 milions d'euros anuals que se'n van a Madrid i no tornen.

Fins a quin punt es pot ser optimista entorn el concert econòmic?

Nosaltres ho som perquè l'acord existeix en el marc d'una comissió al Parlament. Aquesta l'acaben votant tres grups parlamentaris -CiU, EUiA-ICV i ERC- que sumen 82 diputats, una majoria molt àmplia que ha debatut a través de la comissió durant un any que la millor manera és la independència fiscal, la clau i la caixa. Aquí ja hi ha consens.

Però Espanya veurem si accepta alguna cosa. Caldrà veure fins on s'està disposat a recular...

No s'hauria de recular. Estaríem reculant en la feina d'un any, que ha comptat amb un munt d'experts, la feina està feta i només falta posar-la en valor votant-la en el Ple del Parlament. Recular en allò que aprova el Parlament és recular com a país... A banda de l'acord les enquestes diuen que un 77% dels ciutadans pensa que tot el problema del finançament del país es pot resoldre amb el concert econòmic. Entenem que qualsevol partit polític hauria d'estar al costat d'aquesta majoria social.

"Fa falta construir aquesta majoria al Parlament o allà on calgui per avançar cap a la independència"

No us fa por que acabi sent una gran batalla política, com l'Estatut, que generi un gran desgast i acabi topant de nou amb l'Estat?

Vetllarem perquè no sigui així, i perquè la gent entengui que no es pot rebaixar ni una coma la proposta del concert econòmic. Al juliol acabarà aquesta primera fase i com a catalans l'ambició ha d'estar al màxim nivell. No podem admetre cap rebaixa, hem d'estar al costat de la gent que no pot aguantar-ho més. Hem de reclamar que els impostos es quedin a Catalunya. Nosaltres no hem d'assumir pagar les escoles bressol, un augment de l'IRPF, més espoli fiscal...

També les enquestes del CEO donen una majoria a l'opció independentista en un referèndum. Quan començarem a veure apostes decidides per trencar amb Espanya?

Caldria que hi hagués més partits que no només parlin d'independència sinó que se la creguin i hi comencin a treballar. Fa falta construir aquesta majoria al Parlament o allà on calgui per avançar cap a la independència. Nosaltres estem oberts però actualment som un grup de 10 diputats. Amb tota la humilitat del món, el que podem aportar és projecte, idees, ajudar a traçar camí, convèncer més gent que és l'única sortida... Al marge d'això qui té la capacitat de marcar l'agenda política i té la majoria és un Govern que ha decidit que ara toca parlar de pacte fiscal. Recordem que durant les eleccions parlaven de concert econòmic i per nosaltres o és això, que significa independència fiscal, o no hi entrarem. Aquesta és l'agenda que ens toca viure, si nosaltres tinguéssim capacitat no es parlaria de pacte fiscal sinó de com construir la República Catalana. I no només ho estariem parlant, ho estariem fent, marcant el camí i creant les estructures necessàries amb aquesta visió.

No es contempla fer una aposta cohesionada, mantenint singularitats, amb Rcat, SI i CUP?

ERC ho contempla des del primer moment. De fet en les eleccions espanyoles vam fer un projecte obert, tenint clar que seríem l'única representació independentista a Madrid. Vam ser generosos, ens vam poder entendre amb Reagrupament (amb qui ja teníem un treball interessant en alguns territoris), també ens vam entendre amb tot una sèrie de gent independent... I aquí estem, treballant aquesta suma. Mirem amb total simpatia i donem molts ànims i forces a l'Assemblea Nacional Catalana (ANC), que pot ser un punt de trobada en un futur, per què no? Estem oberts a tot.

Que n'espereu de l'ANC?

El que ja està resultant ser. Ens ho van demostrar en l'etapa

de la direcció provisional, en l'assemblea al Palau Sant Jordi... i ara amb les Marxes per la Independència i amb l'11 de setembre amb l'expressió de manifestació popular. Al marge de ser la canalització del que sent molta gent, també pot aportar des de lobby internacional, sectorial de base per treballar des de diferents àmbits... Els encoratgem i el dia de demà ens hi haurem de trobar perquè el projecte que estem construint acaba sent el mateix, que és la independència del país.

"La democràcia és un principi fonamental de la Unió Europea i ningú es pot oposar a més democràcia"

Hi ha qui considera que amb el #novullpagar s'ha vist que certes traves cap a la llibertat es posen des de Catalunya...

Tot plegat només depèn de nosaltres. Si hi ha algú que no està convençut tenim molts arguments per fer-ho. Per això estic convençuda que ho aconseguirem. Perquè l'espoli fiscal el pateix tothom, les grans empreses, la gent que paga peatges ja pagats, els qui paguen IRPF... Per això ens hem de carregar de raons per convèncer a qui faci falta.

I les grans empreses faran el pas?

Precisament els arguments econòmics que tenim a dia d'avui són els més forts que poden fer convèncer els grans agents del país. Qualsevol economista o empresari que vegi el greuge que patim en relació a la resta... És més, el sector que ha anat a buscar altres espais internacionals és l'econòmic. En aquest sentit cal veure que vivim en una bombolla financera promoguda des de l'estat espanyol, que ens ha portat a un rescat. Si s'analitza la política centralitzadora, amb casos com el Corredor del Mediterrani, no només convindrà internacionalitzar l'empresa sinó que els recursos es gestionin al propi país.

Quina esperança real ha de tenir la gent?

L'esperança d'un estat propi amb totes les eines, recursos i polítiques que es poden fer és una esperança absoluta. És diu democràcia, és un principi fonamental de la Unió Europea i ningú es pot oposar a més democràcia. Només hi ha una manera de superar el marc legal vigent, amb més democràcia. I a tots els demòcrates els tindrem al nostre costat, als que realment ho són.

OPINIÓ -

Per Josep Pinyol i Balasch

Mobilitzacions, força. Eleccions, legitimitat

La manifestació de l'Onze de Setembre ha posat l'aspiració a la independència de Catalunya a l'agenda internacional. Ara l'Assemblea Nacional Catalana, que l'ha organitzada, i els partits polítics i sindicats que li han donat suport tenen el gran repte d'aplegar la força de la mobilització amb la legitimitat de les eleccions.

Els grans salts de Catalunya del darrer segle s'han aconseguit unint la gent al carrer i els vots a les urnes: 1) la Solidaritat Catalana que després de grans mítings va obtenir 40 dels 41 diputats en disputa a les eleccions espanyoles de 1907; 2) el 14 d'Abril de 1931 quan el triomf electoral d'Esquerra Republicana va desencadenar l'ocupació del carrer i aquesta va fer possible la proclamació de la República Catalana pel President Macià; 3) les eleccions de juny de 1977, quan la reunió dels diputats i senadors catalans es van constituir en Assemblea de Parlamentaris i aquesta va convocar la gran manifestació de l'Onze de Setembre d'aquell any; la legitimitat democràtica més la mobilització popular van restablir la Generalitat i el retorn del seu President a l'exili.

A les properes eleccions l'enorme energia d'aquest dimarts s'ha de traduir en un mandat espectacular per la independència que torni a admirar el món sencer. No podem permetre que es repeteixi el que va passar entre la manifestació del 10 de juliol i les eleccions autonòmiques del novembre de 2010. Aquestes es van plantejar de manera rutinària, sense cap referència a la sentència del Tribunal Constitucional. La proposta d'un "pacte fiscal" significava que aquesta sentència no havia existit. Perquè es tornava a plantejar el sistema de finançament de l'Estatut aprovat pel 89% del Parlament de Catalunya, el 30 de setembre de 2005. El resultat de la desconexió entre la gran manifestació del 10-J i les eleccions de novembre ha estat que dos anys després la Generalitat es troba intervinguda "de facto".

Aquesta història no es pot repetir. La manifestació de l'Onze de Setembre de 2012 ha de ser l'avantsala d'un triomf a l'alçada de Solidaritat Catalana, del 14 d'Abril de 1934 i del restabliment de la Generalitat de 1977. Aquests antecedents ens proporcionen una gran diversitat de fórmules per arribar al mateix objectiu: un Govern per la Independència a la Generalitat. Solidaritat Catalana de 1906 va ser una candidatura única basada en el Programa del Tívoli. Les eleccions d'abril de 1931 eren municipals i no va haver-hi cap moviment unitari.

"Si formulem un pacte per la independència del més ampli espectre tindrem un Parlament legitimat"

Però centenars de centres i casals republicans d'arreu de Catalunya es van aplegar en la Conferències d'Esquerres Catalanes i Francesc Macià va encarnar el seu objectiu: la ruptura amb l'Estat borbònic. El juny de 1977 l'estratègia de constituir una Assemblea de Parlamentaris l'endemà de les eleccions per reclamar el restabliment de la Generalitat i convocar una gran manifestació l'Onze de Setembre va ser feta per un partit, el PSC (congrés), i acceptada finalment per tots. Cada força política es va presentar per separat al Congrés de Diputats amb aquest programa comú; al Senat es va oferir una candidatura comuna, l'Entesa dels Catalans.

Un pacte només entre partits no aconseguirà la catarsi que necessitem: una majoria esclatant per la independència a la propera legislatura. És imprescindible la participació i el protagonisme de les desenes de milers de voluntaris que van portar a terme les Consultes per la Independència. Les primàries obertes que republicans i demòcrates celebren als Estats Units o el Partit Socialista a França són un dels models que es podria adaptar a Catalunya per vehicular una candidatura independentista de gran abast. S'haurien de celebrar comarca per comarca, obertes a la participació de totes les persones i culminar en una gran Convenció per la Independència.

L'Assemblea Nacional Catalana hauria fer una crida als partits que han donat suport a la manifestació per estudiar la manera d'articular un pacte per la independència. Oriol Junqueres ha fet una proposta de front electoral de les forces que donen suport al pacte fiscal. És la primera proposta que trenca amb la rutina política; segur que es pot ampliar en el seu espectre i prioritzar l'objectiu de la independència. Si som capaços de formular un pacte per la independència del més ampli espectre tindrem una victòria extraordinària i un Parlament de Catalunya legitimat per presentar a les instàncies internacionals la seva declaració com Estat.

La independència de Catalunya sorgirà amb la victòria del "si" a la constitució de Catalunya com a nou Estat d'Europa en un referèndum vinculant, supervisat per les instàncies internacionals. Aquest ha de ser el punt central del Pacte per la Independència; el Govern i el President de la Generalitat que surtin d'aquest pacte hauran de

internacionalitzar el cas català davant la Unió Europea, les grans potències internacionals i les Nacions Unides. El Regne d'Espanya és un Estat de tradició autoritària; a diferència del Canadà o del Regne Unit, no admetrà, d'entrada, la celebració d'aquest referèndum. Per aquesta raó caldrà continuar amb les grans mobilitzacions populars. Aquesta pressió interna, combinada amb l'acció exterior de la Generalitat, farà que les instàncies internacionals forcin l'Estat Espanyol a la celebració d'un plebiscit vinculant.

El Govern per la Independència haurà d'inspirar el mateix nivell de confiança en els nostres futurs socis polítics i econòmics europeus que el Govern d'Alex Salmond a Escòcia. El prestigi d'aquest Govern serà decisiva per guanyar el referèndum, perquè haurà de governar una Generalitat endeutada i intervinguda. Alhora perquè Catalunya necessita intensificar les relacions polítiques, econòmiques, culturals i fins i tot morals amb la Unió Europea. La seva mediació serà imprescindible per tal que les tensions i negociacions entre l'embrió del nou Estat i el Regne d'Espanya no s'allarguin. Ni a Catalunya, ni a Espanya ni a la Unió Europea li interessen un període d'incerteses que posin en perill la credibilitat del deute espanyol; una situació que podria amenaçar el futur de la moneda única. D'aquesta manera es garantirà el pas a la independència el més fluid possible en tots els àmbits, començant per l'econòmic.

El poble català ha acumulat una enorme credibilitat quan ha concentrat dos milions de persones sense el més petit incident. No pot permetre que aquesta força brutal s'esvaeixi al proper cicle electoral com va passar fa dos anys. Hem de tenir la intel·ligència i l'alçada de mires necessàries per generar la més gran catarsi política. Hem d'estar a l'alçada dels més grans moments polítics dels lluitadors per la llibertat que ens han precedit. Hem fet història, hem de continuar fent història.

OPINIÓ

Per Jaume López

Que la pressa no ens faci traïdors

A la Diada del 1976, a Sant Boi, Jordi Carbonell pronunciava la famosa frase "Que la prudència no ens faci traïdors". És obvi que aquell context ha canviat, afortunadament, i quan el context canvia cal reajustar els nostres pensaments.

Molts dels que ahir ens manifestàvem voldrien que la independència es declarés demà. És més, consideren que no fer-ho és, poc o molt, un acte de traïció a la voluntat

expressada tan massivament pels carrers de Barcelona.

Tenen pressa. És natural, hi ha gent que porta molts anys lluitant per l'objectiu que estem a punt d'assolir. Anys de sacrificis, d'hores robades a la son i a la família, alguns a la presó, quan defensar la independència de Catalunya era del tot minoritari.

El procés cap a la independència ja és irreversible. Ja hem passat la frontera. Allò que en acció col·lectiva es diu el *tipping point*, el llindar de propagació a partir del qual es fa més fàcil que es difongui una acció que el contrari. Això ja ho tenim.

"Gran part de l'èxit depèn del procés mateix, de què es faci molt bé, en tots els sentits"

Però també tenim molta feina a fer. A diferència de les darreres independències a Europa, on els Estats Units i els països occidentals en general estaven frisosos d'afeblir el bloc comunista, ara ningú, començant per la UE, veurà amb bons ulls d'entrada la creació d'un nou estat i les incògnites diplomàtiques que planteja en tots els ordres. Per molt just i legítim que sigui, fa mandra a la *real politik*. Gran part de l'èxit, per tant, depèn del procés mateix, de què es faci molt bé, en tots els sentits: democràtica, social, econòmica i políticament.

I fer-ho bé requereix, com tots sabem de la nostra vida quotidiana, temps. Un cert marge de temps. I cal que ens el donem. I cal que li donem al govern. Això no vol dir, en cap cas, posar pals a la roda a un procés que necessàriament s'accelera, com tots els processos socials, i que ja porta una velocitat d'embranchada. Això vol dir, en canvi, no convertir-nos en part del problema, enlloc de la solució.

Quan escolto expressions del tipus "què més cal que fem", o "el poble ja ha parlat" o, fins i tot "aquests convergents" per referir-se al nostre govern, me n'adono de la importància de recobrar la confiança institucional perduda. Cal reconstruir ràpidament els ponts que han d'unir, al llarg de tot el procés, a la societat i al govern de la Generalitat.

"Cal desenvolupar estructures d'estat. I cal, socialment, que passem del 50% al 70% de suport"

La manifestació de l'11 és com haver clavat el piulet per pujar més alt, la societat ha de seguir fent força per a que no hi hagi cap relliscada. Però crear un nou estat no té res a veure amb sortir a un balcó i pronunciar una frase, per molt històrica que sigui. Cal desenvolupar un pla. Cal desenvolupar estructures d'estat per a que quan ens "desendollem" tinguem llum pròpia. I cal, socialment, que passem del 50% al 70% de suport. Aquest és el segon repte de la societat, igual que el del govern és crear aquestes estructures i estratègies.

Per això fins i tot defensar el pacte fiscal amb data de caducitat no és anar en contra del procés d'independència. Si -el més improbable- sortís bé, ens podríem dotar d'una de les estructures més complexes i necessàries per a tirar endavant un nou estat: la hisenda pròpia. I tal i com està ja la societat en poc temps ningú es conformaria amb altra cosa que la independència que cada dia que passa és menys racional i més emocional, desfent el camí que l'ha portat fins aquí. Si -el més probable- surt malament, pel camí haurem guanyat una mica de temps ja situats en l'escenari de l'estat propi i, sobretot, haurem tingut un temps que hem d'aprofitar per passar del 50 al 70.

Cal fer pinya. Deixem-nos de parlar en termes de "poble" i "polítics" com si fóssim espècies de planetes diferents. Avui més que mai, el govern i el poble han d'anar junts. Serà el govern el que declari la independència, no les masses de segles passats, i la societat, com fins ara, ha de facilitar el camí. Convicció. Fermesa. I també confiança i paciència, en la llista dels ingredients de l'èxit. Si el context s'accelera per forces exògenes, ningú l'ha de frenar. Però des de dins, no cal burxar per mirar d'accelerar cegament el que ja està accelerat. Dos o quatre anys són un segon en perspectiva històrica. Ho tenim a tocar. Preparem-nos, doncs, al màxim nivell per fer-ho.

OPINIÓ · POLÍTICA CATALANA

Per Anna Simó

35 anys després, som aquí

Demà farà 35 anys de la gran manifestació de l'Onze de Setembre en què persones vingudes d'arreu, de totes les edats, classes i condicions, cridaven 'Llibertat, amnistia, estatut d'autonomia'.

Hi vaig anar amb el pare i un amic seu; m'arrapava a la seva mà, crec que conscient, amb 9 anys que tenia, que formava part d'alguna cosa grossa. Hi penso enguany, que de ben segur s'igualarà o se superarà aquella primera manifestació històrica a Barcelona, enguany que no hi seré,

perquè un ésser ben petit se m'arrapa a dins i d'aquí a poques setmanes ha de treure el cap en un país que farem finalment lliure i en què finalment han de ser lliures els seus fills.

'Aquella cosa grossa' de fa 35 anys ha passat a millor vida, l'autonomisme és mort, el mataren els que el crearen per adormir les aspiracions de llibertat dels catalans. La de demà serà la primera manifestació massiva inequívocament independentista a Catalunya, 35 anys després. Hi vindrà gent d'arreu, de totes les edats, classes i condicions sota un mateix lema 'Catalunya, nou estat d'Europa'.

"Qui té por de preguntar, qui té por de més democràcia, qui té por d'un referèndum?"

Hem arribat fins aquí després d'anys de pors, d'acomplexaments, de resistències, de camins intermedis, però també de molta pedagogia, de construir estat pas a pas, d'arguments i d'ofec davant el pes de la realitat i dels esdeveniments. N'hi ha que continuen resistint-s'hi fins a fregar el ridícul, com el primer secretari dels socialistes catalans o el primus inter pares de CiU a Madrid, contradients i no pas per primer cop allò que diuen que defensen com a bé suprem, sigui des de l'humanisme democratacristià o des de la socialdemocràcia: els interessos de la majoria dels catalans i catalanes, la cohesió social.

'Serem sols un país lliure si som lliures els seus fills', diu Llach; però arribats fins aquí, només podrem ser lliures els seus fills si vivim en un país lliure. Només podem garantir plenament la cohesió social si som un país lliure en una nació lliure. El dia 12 molta gent s'interpel·larà i ens interpel·larà amb un nou 'I ara, què?' I la resposta no pot ser 'La vostra força al carrer ahir ens dóna força per negociar el pacte fiscal' o 'La vostra força al carrer ahir ens encoratja a lluitar per un encaix amb Espanya'.

La resposta hauria de ser 'La vostra força ens empeny a asseure'ns partits i representants socials carregats de coratge, de generositat i de llargada de mires i traçar un full de ruta rigorós per donar resposta a allò que necessitem i ens mereixem: un estat lliure i social dins d'Europa'. I fer-ho amb el poble, no pas sense el poble: preguntant, consultant. Qui té por de preguntar, qui té por de més democràcia, qui té por d'un referèndum?

OPINIÓ · SEURETAT

Per Miquel Sellarès

11-S: ordre democràtic, cap provocació ni violència

Centenars de milers de ciutadans de Catalunya marxaran sobre —i des de— Barcelona per a manifestar-se per la independència nacional de Catalunya. Serà un mar d'estelades i esperem que també ho sigui de banderes europees.

Esperem que la concentració sigui també un mar de pancartes reivindicatives de totes les lluites sectorials que podrien solucionar-se en bona part si s'acabés l'explotació colonial que pateix Catalunya.

Però aquest esclat de llibertat provoca, ja, odi i impotència per part dels poders fàctics i dels aparells inconfessables de l'Estat i, desgraciadament, ja hi ha informacions d'intel·ligència de possibles maniobres de provocació, alteració de l'ordre democràtic i de brots de violència. Aquestes filtracions intenten, una vegada més, encetar i enfrontar la bona gent del país amb la seva policia i, sobretot, pretenen evitar l'impacte de milers i milers d'estelades i centenars de milers de ciutadans manifestant-se lliurement i donar la imatge —buscar la fotografia— de violència i de desordre que tan hàbilment i sense escrúpols van aconseguir a l'última gran manifestació de la vaga general.

"No n'hi ha prou de fer una manifestació de tant en tant. Catalunya ja no tolerarà un nou acte de 'coitus interruptus'"

Els independentistes militants, en primer lloc, i tots els ciutadans de Catalunya que participin en aquesta manifestació en segon lloc han d'ajudar a impedir i a tallar de soca-rel qualsevol provocació d'aquests professionals mercenaris —i també, cal reconèixer-ho, d'alguns que altre insensat que hi pugui aparèixer.

Els organitzadors de l'Assemblea Nacional Catalana i els seus serveis d'ordre s'han de sumar a la seguretat conjunta amb la Policia de Catalunya i han d'actuar amb la màxima coordinació. I que no tinguin cap mena d'escrúpols ni complexes: jo vaig ser el màxim responsable de la seguretat en les dues primeres grans manifestacions d'aquest país el 1976 i 1977. Llavors era molt més difícil entendre's amb aquells cossos de seguretat aliens a

Catalunya, però tot i això ens vam coordinar i treballar colze a colze per tal que no hi hagués ni un sol incident. I si en va haver algun, coordinadament es va reprimir usant l'ordre democràtic.

Com no es podrà ara, doncs, confiar en la nostra pròpia policia? No podem estar acomplexats ni tenir actituds infantils. He dit amb contundència aquests arguments perquè ja a dia d'avui hem d'actuar com ho farem el 12 de setembre: amb vocació d'Estat i sense complexos. I els ciutadans ens exigiran molt perquè no n'hi ha prou de fer una manifestació de tant en tant, per important que aquesta sigui. El poble de Catalunya ja no tolerarà un nou acte de *coitus interruptus*.

OPINIÓ · SOCIETAT CIVIL

Per Lluís Aragonès

Diada Nacional completa

La Diada Nacional de Catalunya, l'Onze de setembre d'enguany, serà recordada i tindrà influència política, econòmica i social per força anys. Arribem a aquesta convocatòria amb tots els elements perquè sigui un èxit multitudinari.

L'autisme de l'aparell de l'Estat i dels principals partits polítics espanyols, una crisi que la ciutadania entén que seria molt menor sense l'ofec econòmic a què Espanya ens sotmet, unes ànsies de canvi polític, econòmic i social estructural, perquè l'estatus quo actual ja no dóna més ni ofereix cap projecte de convivència ni igualtat... I una gran preparació que ja s'ha fet present amb actes de sensibilització que han obtingut una gran resposta arreu del país i que ja garanteix la inundació humana de Barcelona amb vehicles privats, autobusos i trens.

Feia anys que aquest país no vibrava amb un projecte il·lusionant d'una forma tan transversal com ara. Només la independència, amb l'assumpció de totes les seves obligacions, deures i incerteses, ha demostrat ser fins ara l'única aspiració de canvi i millora capaç d'il·lusionar una societat prou castigada fiscalment, laboralment, lingüísticament, culturalment, infraestructuralment...

"La caverna i la dreta espanyola ja ataquen directes contra la voluntat popular que omplirà demà la capital"

Ja fa uns quants dies que certs representants i formacions

polítiques catalanes estan preparant-se per a igualar el sentit de la manifestació per a fer més dolça la gestió del seu endemà. La caverna i la dreta espanyola, en canvi, ja ataquen directes i sense compassió contra la voluntat popular que omplirà demà la capital nacional d'estelades i banderes quadribarrades.

Demà a la manifestació hi haurà qui ho sent, qui ho pateix, qui es grata la butxaca, qui paga sens parar, qui parla i no el volen entendre... Els assistents sabem que tindrem amb nosaltres molts altres conciutadans que no podran assistir-hi en persona però que hi seran d'esperit, fent pinya cadascú pels seus motius...

Demà parlarem tots. Junts, alhora davant el món. Perquè volem construir el nou estat d'Europa, perquè volem canviar el nostre futur.

Els propers dies sabrem qui ens escolta a Espanya!

S'HA DIT ·

Per Marçal Sintes

"El CCCB ha de ser més present al país"

El Punt AVUI, 13-7-12, pàgina 28.

S'HA DIT ·

Per Guillem López i Casasnovas

"El pacte fiscal ja només pot venir dels responsables de rescatar Espanya"

Ara, 15.7.12, pàgina 16.

S'HA DIT ·

Per Salvador Garcia-Ruiz

"Catalunya ha d'explicar que el seu problema econòmic prové d'un conflicte polític"

Ara, 15-7-12, pàgina 38.

S'HA DIT ·

Per Daniel Gómez

"El PP ja no té arguments per fer el buit a l'esquerra abertzale"

Ara, 16-7-12, pàgina 4.

S'HA DIT ·

Per Mònica Terribas

"No ens en sortim i, per tant, hi haurà un escenari de caixa o faixa"

El Punt AVUI, 15-7-12, pàgina 34.

CARTES AL DIRECTOR ·

Eslovènia ens marca el camí

Amb motiu del vintè aniversari de la independència d'Eslovènia, forçada pel trencament per part dels serbis de les regles de joc, és del tot oportú recordar com els països petits -tal com han demostrat els professors Alesina i Spolaore- poden ser molt més viables econòmicament que no pas els grans estats tradicionals, que cada cop són més ineficaços i costen més de mantenir.

Fins i tot hi ha una correlació inversa; és a dir, a més petitesa més eficàcia en un món globalitzat i sense barreres, marcat per la revolució digital i de les telecomunicacions. De fet, la mida dels estats importaria si visquéssim en un món on primés el proteccionisme, cosa que no és el cas.

En acabar la Segona Guerra Mundial hi havia prop de vuitanta països independents, mentre que avui dia n'hi ha quasi dos-cents. Un increment que és indissociable de l'extensió de la democràcia i del creixement de les relacions internacionals, i que mostra la viabilitat dels petits estats; aquests se'n poden sortir molt bé i les secessions poden ser menys costoses que mai.

Actualment veiem com triomfen econòmicament els petits estats nacionals democràtics i oberts, com per exemple Eslovènia, davant l'estupor dels grans estats. I això podria ser igualment possible per a les actuals nacions sense estat de la Unió Europea, que si aconseguissin un marc estatal propi -i per a això és condició "sine qua non" comptar amb uns dirigents prou perspicaces i agosarats- podrien fruir d'una nova energia i accedir a mercats més amplis, sense passar per sedassos aliats i sovint hostils.. Exactament com van saber fer els eslovens ara fa justament vint anys,

quan es van deslliurar del jou serbi, cosa que a la llarga els ha resultat extraordinàriament beneficiosa. Afortunadament per als eslovens van tenir uns dirigents prou fermes i lúcids, que ja els havien pres les mides als seus veïns serbis i sabien el que en podien esperar.

A casa nostra n'hauríem de prendre bona nota i començar a treballar per un relleu generacional a la cúpula dels partits que refaci l'actual discurs i estableixi un acord transversal en els temes més transcendents. Potser és l'única forma d'encarar els grans canvis històrics a què ens enfrontem, els quals, en el transcurs d'una generació, ens poden dur a hipotecar el futur del país si no som capaços de posar-nos d'acord per a aturar l'espoli econòmic que patim i per a caminar cap a la plena sobirania. No pot ser que la nostra classe política sigui tan poruga i tan poc agosarada, i més quan és una evidència que la independència de la nostra nació és plenament viable econòmicament, per molt que des de determinats cercles espanyols s'afirmi interessadament tot el contrari. Països molt més petits són perfectament viables. Per què no ho hem de ser nosaltres? El problema no és econòmic, en absolut, és purament polític.

Sincerament, no es pot mantenir per més temps la submissió a un poder central que, de la mateixa manera que feia Belgrad amb els eslovens, s'emporta els nostres recursos via impostos i no inverteix el que caldria en el nostre territori, mentre que el que recapta al nostre país serveix per mantenir ens i serveis al servei exclusiu de l'Estat i tot el que representa i un nombre ingent d'inefícacs i sobers funcionaris estatals i d'altres autonomies. Precisament, Coincidint amb l'aniversari de la independència eslovena, hem pogut assabentar-nos, per a més inri, que l'AVE Toledo Albacete tan sols duia nou passatgers de mitjana, nou! Per a això serveixen els nostres diners? Curiosament, el tren d'alta velocitat Liubljana Venècia que es va construir un cop l'oposició sèrbia ja no es podia exercir, ja que la voluntat sèrbia hagués estat fer una xarxa supeditada a Belgrad, és una obra plenament rentable i eficaç, al servei d'Europa i no de cap imperiet parroquial.... No cal ser gaire perspicaç per establir les pertinents comparacions, oi?....Unes comparacions extensibles a moltíssims altres camps.

Quina sana enveja ens produeixen els amics eslovens!... Tant de bo algun dia ens poguem tractar de tu a tu, però perquè aquest desig es faci realitat caldrà treballar decididament en aquesta direcció. Res no ve donat. No ho oblidem.

Joaquim Torrent i Blanch

CARTES AL DIRECTOR ·

Catalunya Nord

"A la resta de la nació catalana (País Valencià i Illes Balears) hi ha un clar predomini de les forces polítiques unionistes."

De frases d'aquest tipus en deixeu passar massa sovint. Esteu acostumat la gent a pensar que la qüestió catalana és una qüestió espanyola... ens agradaria que miréssiu un xic www.catalunyanord.cat. I encara ens agradaria més que publicéssiu el nostre article intitulat: "Volem sortir al mapa!" (Per la gent del sud, Catalunya Nord no existeix!)

Bona feina feu, però. Sovint utilitzem els vostres articles.

L'ACUDIT ·

Per Puyal

LLIBRES / REVISTES ·

Els nous segadors

El darrer número de la revista El Triangle destaca en portada la unànime i multitudinària manifestació del passat Onze de Setembre a la capital catalana, en la qual hi van assistir més de milió i mig de persones d'arreu del país.

El número 1075 d'El Triangle també inclou un reportatge sobre la enginyeria militar que usen els gihadistes.

Més informació al web o al telèfon 934751735.

LLIBRES / REVISTES ·

A menys Estat social, més Estat policial

El butlletí interior de l'Associació Catalana d'expresos Polítics (resistents antifeixistes-membres de la FIR) inclou als seus continguts una peça sobre la descomposició econòmica que està patint Catalunya actualment.

El número 68 de *Catalunya Resistent* també inclou una notícia sobre la limitació al dret de la seguretat social a les persones immigrades..

Per a més informació podeu consultar el [web](http://www.tribuna.cat) o trucar al: 93 481 28 53.

LLIBRES / REVISTES ·

No a la reforma municipal que promou l'Estat

El darrer número de la publicació de l'Associació Catalana de Municipis i Comarques, l'ACM, ha inclòs en la seva portada la reclamació dels municipis catalans de no acomplir la reforma municipal provinent de l'Estat.

El número 332 de l'ACM conté també una entrevista a Miquel Buch, President de l'Associació Catalana de Municipis, qui defensa que els ens locals assumeixin un màxim de deute del 3,4%.

Per a més informació podeu trucar al: 93 496 16 16.

LLIBRES / REVISTES ·

Aconsegum resultats, creem cohesió!

En el número 21 de la revista La Corbella, editada per la Plataforma per la Llengua, la publicació destaca en optada la campanya que la mateixa plataforma ha endegat a favor de la cohesió social del país mitjançant la llengua pròpia.

El darrer número de La Corbella també conté una entrevista a Lluïsa Celades, President de la Fundació La Rosa, i un resum sobre l'InformeCAT on s'hi destaquen les 50 dades sobre l'Estat català.

Més informació [al web](http://www.plataforma-llengua.cat).

LLIBRES / REVISTES ·

Barcelona. Dos mil anys d'història

El darrer número de la revista Sàpiens està dedicat principalment a la història recent de la capital de Catalunya: Barcelona. La revista repassa la gran transformació que ha patit una ciutat pionera i revolucionària com Barcelona.

El número 120 de Sàpiens també compta amb una entrevista a Albert Garcia Espuche, historiador especialitzat en la capital catalana.

També forma part dels continguts un article d'opinió de Clàudia Pujol, directora de la revista Sàpiens.

Més informació al [web](#).

LLIBRES / REVISTES ·

Com seran els mitjans de comunicació del futur Estat català?

El número 21 de la revista que edita Òmnium Cultural, Òmnium, destaca en portada els canvis que patiran els mitjans de comunicació del país a partir de l'escisió de Catalunya de l'Estat espanyol.

El darrer número d'Òmnium també inclou als seus continguts una entrevista a Pere Massot, Premi d'Honor de les Lletres catalanes 2012, qui denuncia la desfeta que està patint tota la infraestructura cultural del país en els darrers mesos.

Per a més informació podeu consultar el web o trucar a: 93 319 80 50.

LLIBRES / REVISTES ·

"El Govern i el Parlament han de ser valents, però la gent i la societat també"

El darrer número de la revista Presència destaca en portada l'entrevista que la revista ha fet a l'ex president de la Generalitat, Jordi Pujol, qui ha sentenciat que és "l'hora de deixar de fer la puta i la ramoneta".

Tanmateix, el número 2114 de Presència també inclou un reportatge sobre el mapa que s'acaba de confeccionar sobre les identitats presents a l'actual Unió Europea.

Per a més informació podeu consultar [el web](#).

LLIBRES / REVISTES ·

Isidre Molas, el socialisme humanista

El darrer número de L'avenç destaca en portada l'entrevista que la revista ha fet a Isidre Molas, polític, historiador i especialista en ciència política i dret, en referència a la seva carrera política i la seva rellevància en el socialisme humanista.

Tanmateix, el número 380 de L'Avenç també inclou un reportatge sobre els 650 anys d'història de la institució catalana més rellevant: la Generalitat de Catalunya.

Per a més informació podeu consultar el web o trucar al: 93 245 79 21.

LLIBRES / REVISTES ·

El primer pas

La revista del Col·legi de Periodistes de Catalunya, Capçalera, destaca a la portada dels seu últim número el dossier especial que duu la revista al seu interior dedicat en exclusiva als canvis que el món del periodisme professional està patint.

Una entrevista doble a Javier Darío Restrepo, de la Fundación Nuevo Periodismo Iberoamericano, i a Salvador Alsius, director dels estudis de Periodisme de la UPF, completa els continguts del número 156 de la revista Capçalera.

Per a més informació podeu consultar el [web](#) o trucar al: 933 171 920.

LLIBRES / REVISTES ·

**ANC, un sol objectiu:
independència!**

La revista de la llengua i cultura catalanes de la Coordinadora d'Associacions per la Llengua Catalana (CAL) destaca en la portada del seu darrer número l'Assemblea Nacional Catalana i la funció social que desenvolupa per a la consecució de l'Estat propi.

El número 26 de L'Escletxa també inclou als seus continguts un article sobre la figura de Josep Maria Xirinachs i sobre els darrers premiats amb els guardons Joan Coromines 2012.

Per a més informació podeu trucar al: 93 415 90 02

LLIBRES / REVISTES ·

Els reptes de L'Opinió Catalana

El darrer número de L'Opinió Catalana inclou una entrevista en profunditat a Vicent Partal, president de Vilaweb i un dels pioners dels Països Catalans del periodisme a la xarxa. Partal defensa a l'entrevista la independència de Catalunya com a única solució al greuge que viu actualment el país.

D'entre els continguts del número 29 de L'Opinió Catalana se'n destaca l'extens reportatge al naixement i consolidació d'una de les entitats de la societat civil catalana ja capdavantera en el lideratge cap a la independència del país: l'Assemblea Nacional Catalana.

LLIBRES / REVISTES ·

Visc aquí, planto aquí

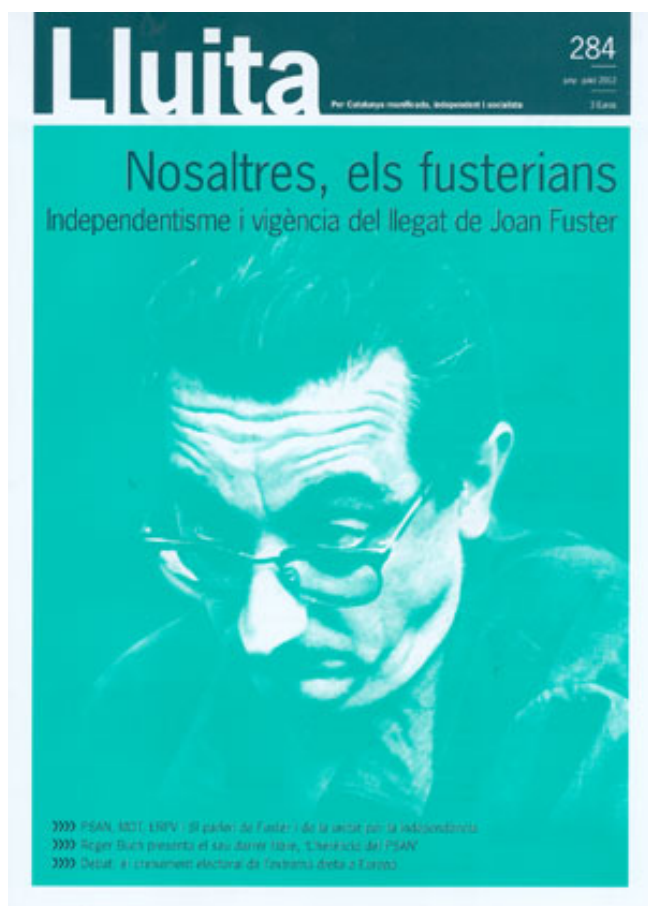
El butlletí de Convergència Democràtica de Catalunya, MésCAT, conté als seus continguts un reportatge sobre el Pacte Fiscal.

El número 07 de MésCAT també compta amb un article de Josep Rull, Secretari d'Organització de CDC i una notícia sobre l'afectació en negatiu a l'economia catalana de l'espoli fiscal.

Una entrevista a Oriol Pujol, Secretari General de CDC, clou els continguts del darrer número de MésCAT. Per a més informació podeu consultar el web o trucar al: 977 553 707.

LLIBRES / REVISTES ·

Nosaltres, els fusterians

La publicació editada pel PSAN, *Lluita*, obre la portada del seu darrer número amb la figura de l'escriptor valencià Joan Fuster, en el 20è any de la seva mort.

El número 284 de la publicació també inclou als seus continguts una entrevista al polític Roger Buch i un reportatge sobre l'estat de salut de les indústries culturals a Catalunya.

Per a més informació podeu consultar el [web](#) o trucar al: 96 341 33 16.

LLIBRES / REVISTES ·

Ara República Catalana

El darrer número de la revista que edita Esquerra Republicana de Catalunya (ERC), Esquerra Nacional, destaca en portada la petició de creació d'una república catalana que el partit republicà destaca al seu programa electoral.

La revista d'ERC també inclou als seus continguts una entrevista en profunditat al Catedràtic Ferran Requejo, qui defensa que un plantejament federal de Catalunya és, a dia d'avui, "ser ingenu o pervers".

Finalment, un reportatge sobre la prohibició de mostrar estelades completa els continguts del número 208 d'Esquerra Nacional. Per a més informació podeu trucar al: 93 453 60 05.